

De Criminaliteit in den nieuweren en nieuwsten tijd. — Fraaie foto's van Waterland. — De koning van Engeland op den Zeilwedstrijd bij Cowes. — De Hongersteen in de Elbe droog.

No. 7
(33)
17 Aug.
1921.

PER NUMMER
20 CENT.
VOOR WEEK-
ABONNÉ'S
17½ CENT.

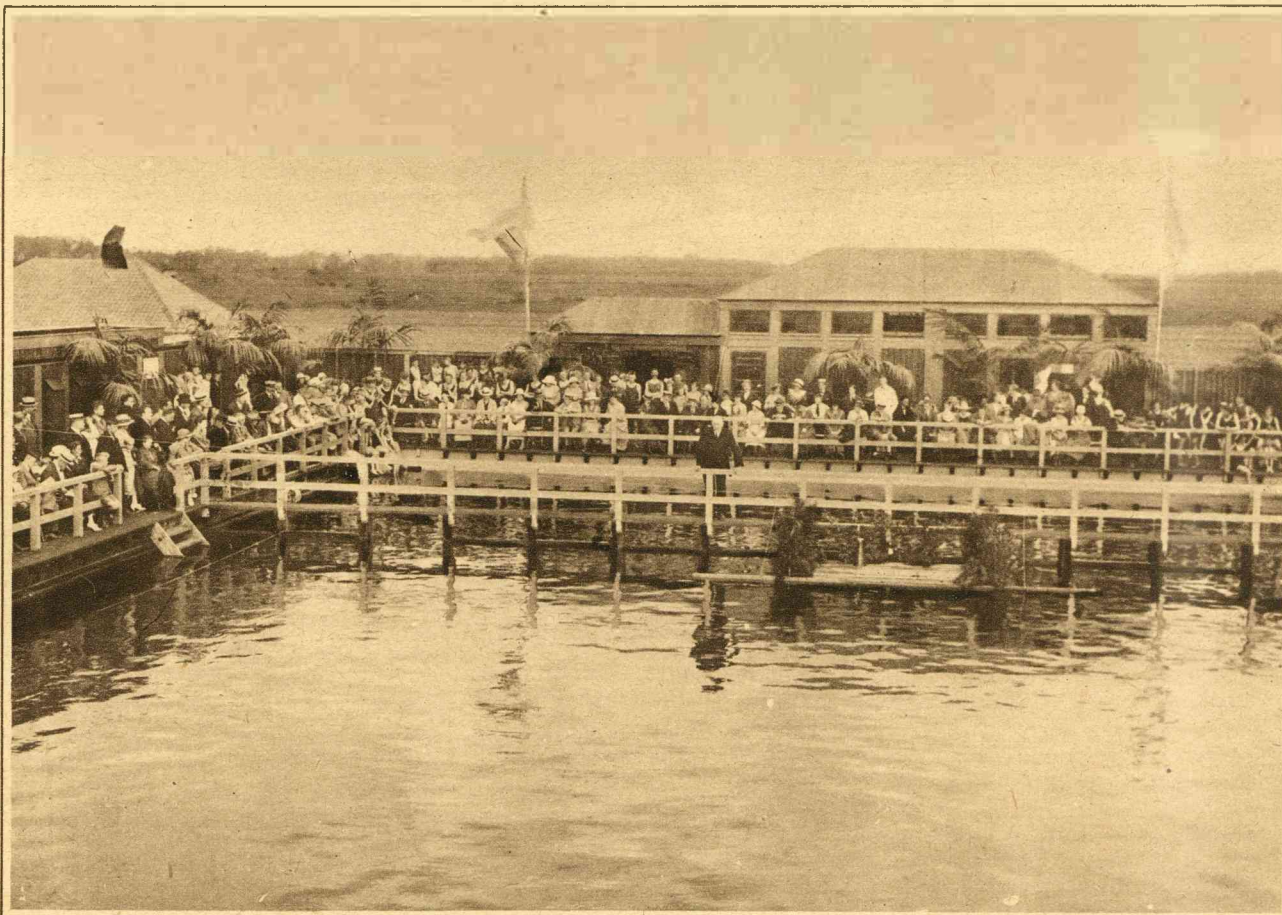
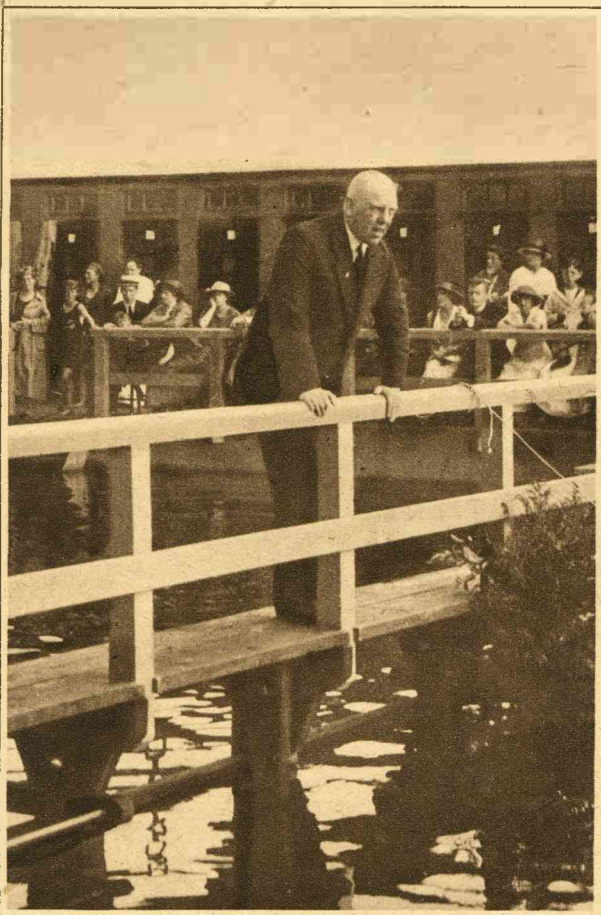
Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

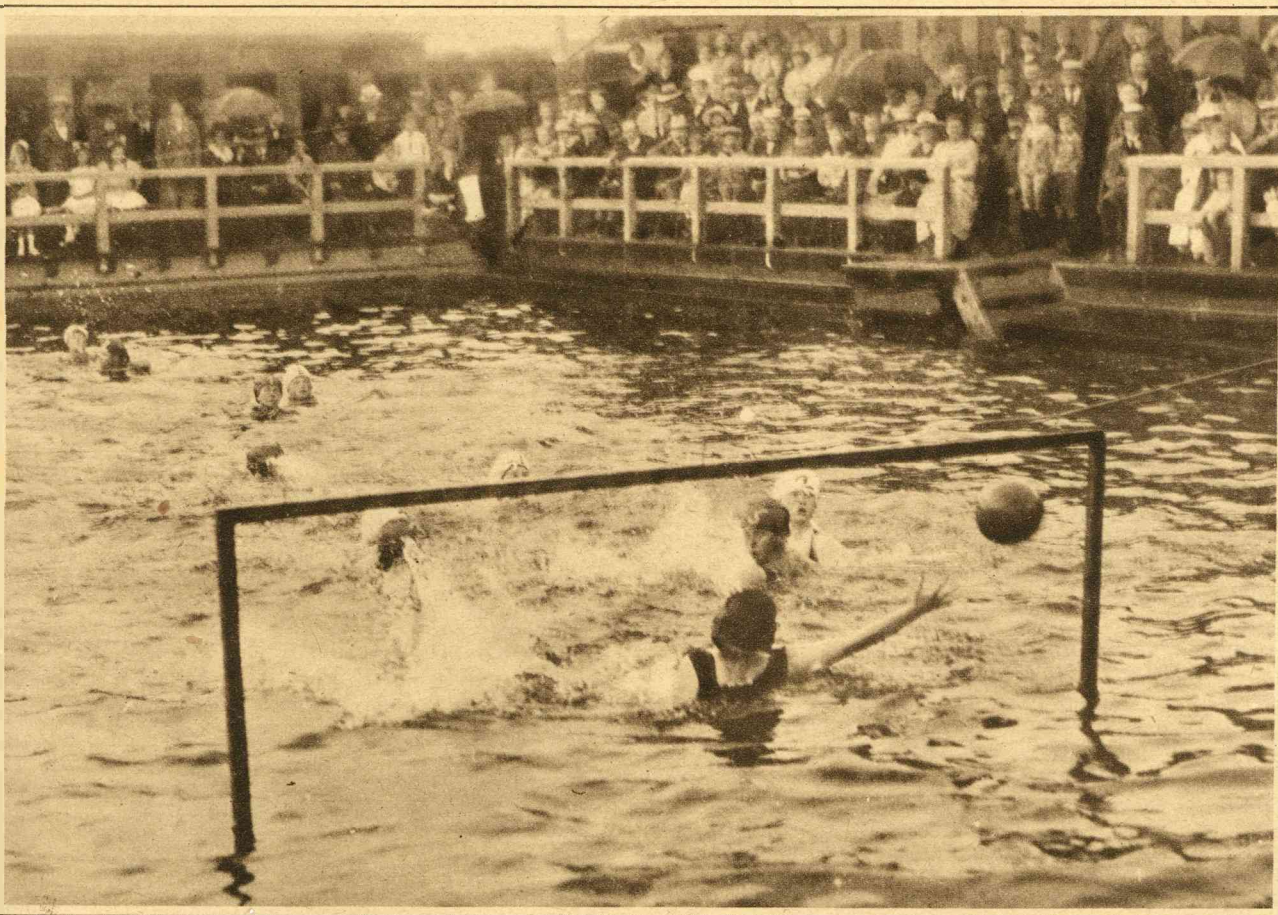
A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

PRIJS
PER
KWARTAAL
f 2.25
FRANCO
PER POST
f 2.50

Opening der Gemeentelijke Zweminrichting te Haarlem

Zaterdag 11. werd te Haarlem aan de Kleverlaan de Gemeentelijke Zweminrichting geopend. Wij geven hiervan op deze pagina een viertal interessante foto's. Hierboven, links: Mr. Bruch, Wethouder van Onderwijs, opent de inrichting. Rechts: Overzicht van het bassin.

Links: Een spannend oogenblik gedurende den dames-polowedstrijd. Rechts: Tijdens het nummer schoonspringen: Een fraaie sprong.

CRIMINALITEIT DE CRIMINEELE RECHTSPLEGING VAN- AF DE OUDSTE TIJDEN TOT OP HEDEN

Signalementskaart.

II. DE NIEUWERE EN DE NIEUWSTE TIJD.

ebben wij in ons vorig opstel al de misère van de oude rechtspleging over onze hoofden laten heen gaan en lichtelijk gehuiverd bij het vernemen van zooveel barbaarschheden — thans willen we onzen blik wenden naar de nieuwere en nieuwste tijden en nagaan wat er op het gebied der jurisdictie veranderd en verbeterd is.

De criminaliteit-zelve is er, helaas! nog niet op verminderd; het oude lijstje der menselijke misdaden (zie vorig nummer) is nog onverzwakt compleet. Alleen de manier waarop men de misdaad tracht te bestrijden heeft grondige wijzigingen ondergaan.

Daarbij komt, dat de strijd tusschen Justitie en boevendom te hardnekkiger wordt, naarmate techniek en industrie groter vorderingen maken. De tegenwoordige wetenschap doet en aan het gerecht en aan de misdadigerswereld steeds nieuwere hulpmiddelen aan de hand om elkander te kunnen bekampen, en tegenover elken zet van den een, volgt altijd weer een tweede van den ander. En zoo komt het dat er geen brandkast zoo dik, geen slot zoo gecompliceerd kan zijn, of de modern uitgeruste inbreker weet ze te forceeren.

De Justitie is er nu steeds meer en meer op uit om zich van de meest wetenschappelijke vindingen te bedienen en sinds een veertigtal jaren heeft het gerechtelijk onderzoek enorme vorderingen gemaakt, wat vooral te danken is aan de vinding van *Alph. Bertillon*, die omstreeks 1882 met zijne nieuwe methode van gerechtelijke identificatie aan het daglicht trad en wiens arbeid, behalve door hemzelf, door tal van andere criminologen als *Lombroso*, *Ferri*, de *Quiro* e. a. is voortgezet en uitgebreid. Chemie, physica, microscopie en fotografie spelen daarbij alle afwisselend haar rol. In de volgende regelen hopen wij aan te toonen: hoe.

Het mag als bekend verondersteld worden dat er in vroe-

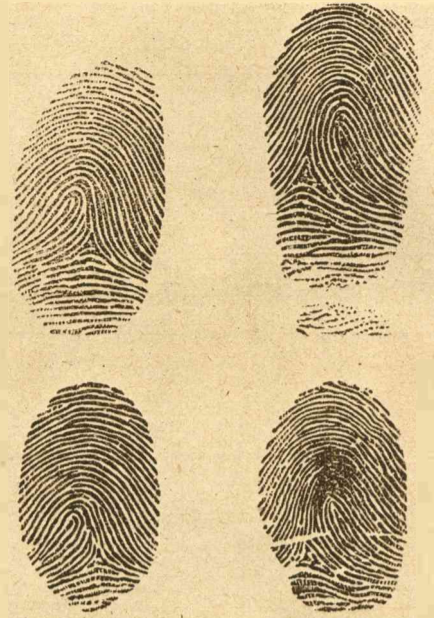
ger jaren nog al eens iemand onschuldig werd veroordeeld, ja geëxecuteerd; en dat daarentegen aan den anderen kant menig schavuit ongestraft bleef; om welke reden dan ook.

Het is nog niet zoo heel lang geleden dat een man die zich *Jack the Ripper* noemde, in een Londensche achterbuurt een ware opruiming hield onder zeker soort vrouwen, avond aan avond, bijna onder de oogen der waakzame politie en . . . toch niet gepakt werd, zelfs niet toen hij op den muur, aan welks voet hij een zijner slachtoffers had neergeveld, eenige woorden had geschreven. De politie wist toen niets snellers te doen dan die woorden (een uniek bewijs tegen den dader!) uit te wisschen zonder er een foto van te nemen!

Zoo iets is tegenwoordig haast niet meer mogelijk, wij bedoelen: zoo'n domme streek van de politie. —

Bertillon's methode heeft aan vele ongewenschte toestanden een einde gemaakt.

Hij vond dat 's menschen beendergestel (skelet) omstreeks het 20e levensjaar volgroeid is; dat er na dien leeftijd geene veranderingen meer in de afmetingen van hetzelfde plaats hebben, en dat er geen twee personen te vinden zijn bij welke deze afmetingen in allen deele overeenstemmen. Hij mat nu verschillende lichaamsdeelen van een verdachte, zooals: sleutelbeen, dijbeen, ellepijp, omtrek van het hoofd, van

Het verschil en de overeenkomst tusschen vingerafdrukken.

Voetsporen in de sneeuw.

stof van den grond, in het zand van den tuin, in de modder, ja zelfs van sporen in de sneeuw (waarvan men zelfs in staat is afgietsels te maken). Ook de richting waarin die voetstappen zich bewegen, wordt nauwkeurig vastgesteld, waar ij men niet verzuimt te constateeren of men met scheefloopers, bloote voeten, kapotte schoenen, kousen of andere bijzonderheden te doen heeft.

Van al dit verzamelde materiaal maakt men natuurlijk gebruik zoodra er verdachten worden opgevangen en door vergelijking komt men meestal spoedig tot de waarheid.

Dit is in vrij hooge mate ook het geval als men vingerafdrukken op de plaats der misdaad heeft kunnen verzamelen; de schelm die deze vingerafdrukken heeft achtergelaten heeft alle kans dat hij, eenmaal ontdekt zijnde, alleen reeds op die afdrukken „overtuigd” kan worden.

(Heeren inbrekers en dgl. hebben dan ook geweldig het land aan al die nieuwigheden.)

Met die vingerafdrukken nu zit het zóó:

Wanneer gij uwe vingertoppen nauwkeurig bekijkt, ziet gij daar een groot aantal fijne lijnen op meer of minder regelmatige wijze zich om den top heen buigen; de papillaire lijnen. Bij *U* loopen ze zóó; bij een ander weer anders, met héél kleine verschillen slechts; maar nóóit eender; gij kunt van honderden personen de vingertoppen beschouwen, ze verschillen alle; men beweert dat er geen twee menschen zijn wier vingertoplijnen elkander volkomen gelijk zijn. Een afdruk van uwe vingertoppen kan best uwe handteekening vervangen en in den lateren tijd maakte men er op buitenlandsche passen een geschikt gebruik van.

Bertillon heeft die lijnen in klassen verdeeld en het wetenschappelijke systeem dat deze vingerafdrukken omvat, noemt men *dactyloscopie*.

Zijn de indrukken onzichtbaar en vermoedt de gerechtelijke fotograaf toch hun bestaan, dan zal hij, door het aanwenden van chemische en technische hulpmiddelen, waarvan wij het geheim hier niet behoeven te verklappen, het onzichtbare zoodanig releveeren, dat het gefotografeerd kan worden en het is b.v. interessant om te zien, hoe een

Telefotografie.

het bekken, lengte van den voet en van het lichaam, deed fotografische opnamen maken van het gelaat, zoowel en face als en profil, nam afdrukken van de lijnen der vingertoppen; noteerde allerlei bijzonderheden als lichaamsgebreken, tattooages, kleur van huid, haar en oogen en héél dat nauwkeurig samengestelde anthropometrische portret legde hij vast op een kaart (*signalementskaart* geheeten) die in het dossier bleef bewaard en waarvan afdrukken ten dienste der justitiële enquête konden worden uitgereikt. Dit was een reuzenschrede in de goede richting; want waar het voorheen ontelbare malen voorkwam dat recidivisten hunne identiteit konden loochenen, ja vernietigen, daar was dit nu zoo goed als onmogelijk gemaakt.

Dit wat de z.g. *Bertillonage* betreft.

Wat zal er nu plaats hebben als er een *misdrijf* wordt *gesignaleerd*, waarvan men den dader niet op heeterdaad heeft kunnen betrappen?

Wel, speciaal daartoe aangestelde beambten (in de grootere steden althans) zullen zich onverwijld naar de „plaats des onheils” begeven, voorzien van de vermoedelijk noodige fotografische, chemische en andere apparaten, om aldaar de mogelijke opnemingen te doen; in de eerste plaats wel eenige volgens bepaalde voorschriften gemaakte foto's van de plek waar de misdaad gepleegd is; b.v. een kantoor dat door inbrekers is overhoop gehaald; brandkast geforceerd; ook wel een gat in 't plafond waardoorheen de ongenooide gasten zich hebben laten afzakken; of ook, als er een aanslag op het leven heeft plaats gehad, opnamen van den verslagene in den toestand en de omgeving waarin men hem vond, en zoovort. Voorts hebben fotograaf en chemicus hunne aandacht te wijden aan tal van bijzonderheden, waaronder in de eerste plaats: zichtbare en onzichtbare vinger-, hand- en voetafdrukken; niets mag de aandacht dezer beambten ontgaan; zelfs het *onzichtbare* niet; wat niet zichtbaar is, moet zichtbaar gemaakt worden. Verder worden er reproducties genomen, van voetstappen in het

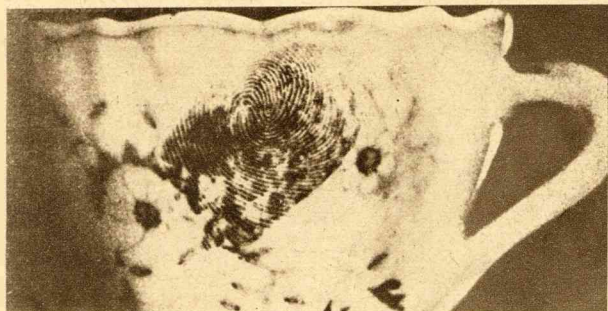

Opname van een verslagene.

oogenschijnlijk geheel blank theekopje, na eenige oogenblikken door een scheikundige te zijn behandeld, de vingerafdrukken vertoont die er in latenten toestand reeds op aanwezig waren.

Uit een en ander ziet men alvast — en men zal dit straks in nog sterkere mate waarnemen — dat de magistratuur tegenwoordig over vrij wat beter materiaal beschikt dan een paar honderd jaar geleden.

Intusschen richt de fotograaf ook op nog andere zaken zijne scherpwerkende lens. Heeft er onder verdachte omstandigheden een *brand gewoed*, of is er een gebouw ingestort, een

Vingerafdruk op een kopje.

stijger of iets dergelijks — fluks worden de noodige opnamen op de plaats des onheils gemaakt en met zulke foto's in portefeuille kan de Justitie ten allen tijde bewijzen hoe de lokale toestand was direct na de catastrofe, en het puin doen wegruimen zonder gevaar te loopen dat men hiermede tevens de sporen der misdaad wegwaagt.

SCHRIFTERVALSCHINGEN.

Ook op het gebied der schriftvervalschingen heeft de fotografische chemie of de chemische fotografie, hare sporen verdiend, en beschikt de Justitie over talrijke middelen om het delict, als het zich voordoet, te constatareeren, hetzij op acten, wissels, poststukken of wat dan ook.

VALSCHE BANKBIJETTEN.

Men hoort tegenwoordig veel spreken over valsche bankpapier. En geen wonder! De valsche „pampiertjes" worden zoo nu en dan met heele bosjes aangehouden en al wordt tusschenbeide een „vervaardiger" ingerekend — het métier schijnt te aantrekkelijk om de liefhebbers af te schrikken van de gevolgen.

Veel hollandsch papier wordt nagemaakt.

Oók al geen wonder.

Het procédé volgens hetwelk de meeste bankbiljetten worden vervaardigd, is maar al te wel bij de modern toegeruste vervalschers bekend en men moet zich niet verbazen als er veel valsche papier in omloop is dat te goed is geïmiteerd om het als vervalsching te herkennen. De fotografie en aanverwante reproductie-procédés hebben de zaak zeer vereenvoudigd en vooral onze dure grauwtes van 100 tot 1000 gulden zijn als het ware geschapen voor de falsarissen. Om nog te zwijgen van de groentjes en de geeltjes en de zilverbons. Zelfs het befaamde „watermerk" levert geen bezwaar meer op, naar 't schijnt.

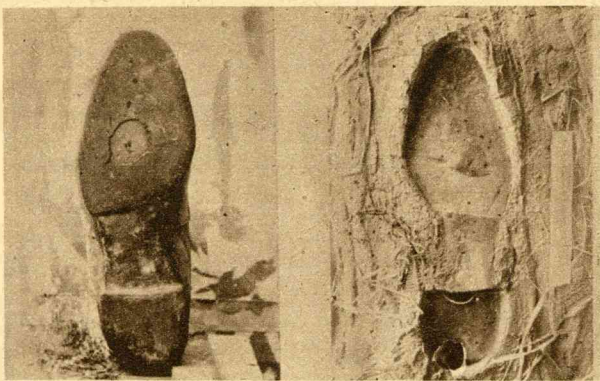
Het is dus hoe langer hoe meer zaak, dat alle bankpapier oncopieëbaar gemaakt worde, à l'instar b.v. van de duitse Bankscheine.

De valsche munter is heusch niet altijd een klein kruenierte dat op een zolderkamertje in een achterbuurtje met een beetje lood, een vormpje en een gascomfoortje valsche kwartjes zit te gieten en daarvoor ten slotte in Hotel Grendelhuizen terecht komt!

Neen, het „vak" heeft andere en betere beoefenaars.

GEHEIMSCHRIFT. — BARGOENSCH.

Dat de hh. misdadigers hun eigen schrift, hun eigen taal bezitten wist men reeds lang. Voor leeken als wij zijn ligt er een zekere bekoring in dit geheimzinnige en gaarne gunnen wij den lezer een blik achter de schermen, zonder daarom

Vergelijkende voetsporen.

uit den aard der zaak tot te groote publiciteit over te gaan. Allereerst dan het schrift.

Een der eenvoudigste manieren van geheime correspondentie is de volgende:

Men neemt gewoon postpapier en schrijft er met potlood op al wat men zichtbaar geschreven wenscht te zien en dat natuurlijk niets met de andere, de geheime correspondentie te maken heeft. Nu bevochtigt men het papier met water, legt het in dezen toestand op een gladde, harde onderlaag, b. v. een ruit of een steen, en schrijft nu met een spijker, een stift of iets dgl. tusschen de potloodregels alles wat men niet

zichtbaar wenschte mede te deelen. Als het blad droog is, ziet men alleen maar de potloodletters; van de andere geenspoor. Bevochtigt men nu, direct of later, het papier opnieuw en houdt het tegen het licht, dan treden de onzichtbare weer te voorschijn en de geheime boodschap is in handen van den ontvanger der missive.

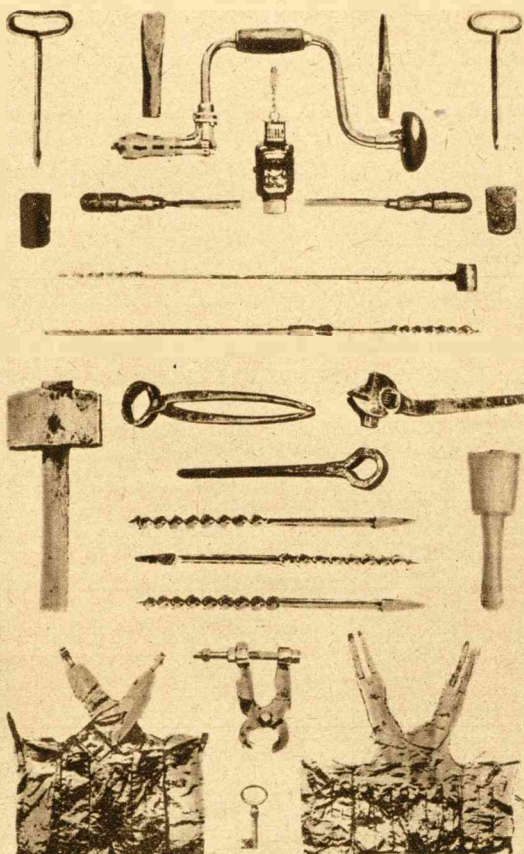
Voorts houden onze boosdoende rasgenooten er een soort van hiërogllyphenschrift op na, dat men *pictographie* noemt, doch in ons land weinig of niet voorkomt.

Veel interessanter voor ons is het *bargoensch* of de dieventaal welke die luitjes onder elkaar spreken en waarvan een gewoon christenmenschen geen honderdste deel verstaat.

Dit bargoensch of de gabbertaal bevat op z'n minst een veertien à vijftienhonderd woorden, waarvan er vele in den mond des volks zijn overgegaan en heel gewone uitdrukkingen zijn geworden, zooals *achterwiel* voor rijksdaalder; *koetskoepee* voor bed; *dokken* voor betalen; *engerd* voor vervelend mensch; *gehaaid* voor flink; *gesjochten* — arm; *goochem* — slim; *smeris* — agent; *groot Mokum* — Amsterdam; *kachel* — beschonken zijn, *kratis*, de *krententuin* enz. enz. Zoo zullen er wel nog meerdere woorden zijn die uit het vocabulair van het gespuis zijn doorgedrongen in het spraakgebruik der burgerlijke gemeente; maar het overgrote deel der dieventaal blijft tot de kringen der apachen beperkt en klinkt in onze ooren allesbehalve melodius.

En toch heeft zelfs deze taal zekere schilderachtige uitdrukkingen, wat uit enkele woorden blijkt zooals b.v. *batterik* (schip); *granderik* (hemel); *glimmerik* (oog); *lichterik* (dag); *mauerik* (kat); *pafferik* (pistool); *zitterik* (stoel); *vliegerik* (vogel) en dan deze typische woorden: *vonkert* voor kachel; *knageling* voor rat; *grijpelingen* voor vingers; te veel om op te noemen.

Voor de politiebeampte is het natuurlijk van belang deze taal te kennen; een enkele uitdrukking in de gabbertaal, in het voorbijgaan opgevangen, kan tot nadere „kennismaking" aanleiding geven met het geboefte.

Inbrekersgereedschap.

Een gaarne gebezigd middel tot opsporing van voortvluchtigen is ook de *politiehond*. Deze schrandere dieren hebben in ondergeschikte gevallen vaak hun nut bewezen.

Sneller dan de vlugste hond zijn echter steeds *telefoon* en *telegraaf* die den voortvluchtige achterhalen.

De *tele-fotografie* zal, indien ze eenmaal de volmaking bereikt heeft waarop ze aanspraak heeft, eveneens een machtig hulpmiddel zijn in den dienst der Justitie. Het zou ons thans te ver voeren, U het geheele procédé te beschrijven; de mogelijkheid bestaat echter, en is aangetoond, dat iemands fotografie, in een zeker apparaat bevestigd, in enkele minuten kan worden overgeleid naar elk willekeurig ontvangstation. De tijd komt dat op deze wijze ook het portret van een gesignaleerde naar alle windstreken wordt verspreid, voordat de man tijd heeft gehad z'n koffer te pakken!

Zelfs de *kinematograaf* of bioscoop zal in dienst der recherche worden gesteld en het levende beeld van eenen aangehouden op honderden kilometers afstand op het doek projecteeren.

Met ziet uit het voorgaande dat: de misdadigers aan alle zijden omgeven worden door een netwerk van overtuigende bewijzen en valstrikken, waaraan vaak niet te ontkomen is. Maar van pijnbank, rad en vuurproef is geen sprake meer.

Nu wij de *zakelijke* dingen zoowat hebben afgehandeld — zij het dan ook lang niet zoo uitvoerig als wij wel wenschten — kunnen we de verzoeking niet weerstaan den lezer sommige categorieën van menschen voor te stellen die wel niet direct tot het misdadigersgilde behooren, doch waaruit wel vaak misdadigers voortkomen.

Zoo wordt een vrij groot contingent aan onze gevangenis en verbeterhuizen geleverd door de

bedelaars en landloopers; vanaf het schamele joggie dat het morsige handje uitsteekt en zeurt om „'n centje asjeblijf meneer" tot aan den bedelaar van professie die ondanks de waakzaamheid der politie, toch nog altijd kans ziet een goed stuk brood te... verdienen. De straten onzer groote steden worden niet meer gestoffeerd door de schilderachtige typen van vroeger en menig straatfiguur is verdwenen om nooit meer door andere vervangen te worden. Maar een veel gevaarlijker geslacht is opgestaan uit het oude soort der straatslijpers en de afstand tusschen bedelarij en misdaad is volstrekt zoo groot niet meer.

Schriftvervalsching. (Van een 5 is een 3 gemaakt.)

Ook de *gevallen grootheid*, het *verarmde lid eener welgestelde familie*, het *mislukte genie*, de *verongelukte uitvinder* — hoevelen hunner geraken niet ten slotte tot criminaliteit!

En nu zijn er wel kolonies waar men de opgevangen bedelaars en landloopers heenzendt, maar ge moet niet denken, dat dit het sjoelve volkje naar den zin is; neen, de meesten hunner verkiezen het vrije leven langs 's Heeren wegen boven het gereglementeerde bestaan in een rijkslogement met vrije kost, inwoning en huiselijk verkeer.

Onder de *Vrouwen* is de criminaliteit veel minder groot dan onder de mannen en de zwaarste vergripen tegen de maatschappelijke orde komen nog steeds voor rekening der laatsten.

Wel hebben de vrouwelijke booswichten het den rechters vaak lastig gemaakt door hare listigheid, hare onbetrouwbaarheid, hare leugenachtigheid en niet het minst door hare persoonlijke bekoorlijkheden die voor een louter uit mannen bestaande rechtbank of jury wel eens een beletsel moeten zijn geweest om voluit 't recht en niets dan 't recht te doen gelden (wij denken hier hoofdzakelijk aan andere landen).

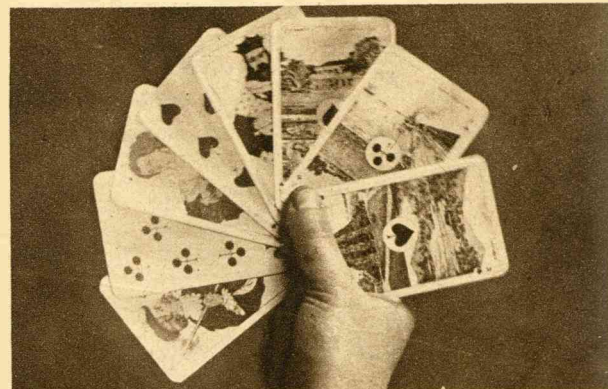
In den loop der jaren zijn er voor onze hollandsche tribunaalen enkele interessante misdadigsters verschenen, zooals Jeanne Lorette, die een Japanschen attaché had doodgeschoten, de Leid'sche giftmengster die met een kalm gemoed een aantal menschen vergiftigde om de verzekeringspremie machtig te worden; Jannetje Struik, „de miljoenenjufvrouw"; maar dit zijn hooge uitzonderingen. Meestal zijn het kleine diefstallen waarvoor de vrouw gestraft wordt.

„Goed gereedschap is het halve werk" denken onze tegenwoordige bandieten en ze beschikken over stelletjes werktuigen waarmede ze zoowat alles open kunnen maken.

De echte origineele *inbrekersgereedschappen* komen niet in den handel voor, doch worden vervaardigd door speciale instrumentmakers, die onder de *gildebroeders* heel goed bekend zijn. Vele der gereedschappen zijn meesterstukjes van techniek: een collectie dezer werktuigjes wordt in een tasch opgeborgen die onder de kleederen wordt gedragen.

Natuurlijk is niet elke inbreker van zulk kostbaar speelgoed voorzien; de meesten moeten het met minder doen. En dan — niet iedere misdadiger heeft gereedschap noodig.

Elke rechtgeaarde gannef toch heeft zijn eigen specialiteit die hij zelden of nooit verloochent. Een jassendief is geen *beurzensnijder*; een *zwendelaar* zal zich niet op het terrein van den *hoteldief* begeven. Er zijn *oplichters*, *fietsdieven*, *kwartjesvindes*, *zakkenrollers*, *juweelendieven*, *straatrovers*, *treindieven*, *chantageplegers*, *ladelichters*, *hoogstapelaars* enz. en ieder hunner vervult zooveel mogelijk het empooi

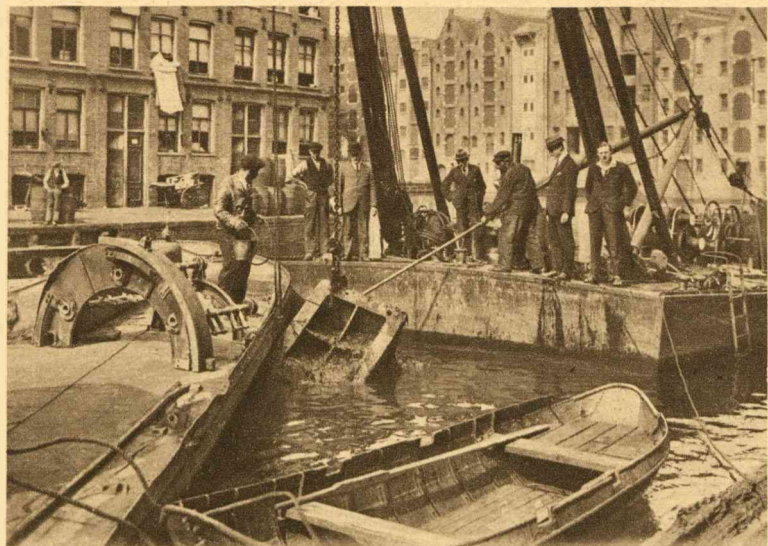

Valsch spel (twee maal schoppenaas).

dat hij zich gekozen heeft. De politie hoeft dan ook zelden een rijwioldief onder de kwartjesvindes, noch een pick-pocket onder hen die van ladelichten hun métier maken te zoeken. Elke schoenmaker houdt zich ook hier bij zijn leest.

Valsche spelers zijn er nog altijd en overal; maar omdat ze niet altijd aan den grooten weg timmeren en meer in besloten kring „werken", waar de hartstocht van het spel het waarnemingsvermogen der bona fida spelers verzwakt — hoort men zelden, dat er een gesnapt wordt. Liever dan hem openlijk aan te klagen, laten zijn speelgenooten hem vrijuit gaan. En dit met reden: men houdt die gokkerijen liever onder zich. —

VAN HEINDE EN VERRE

Links :

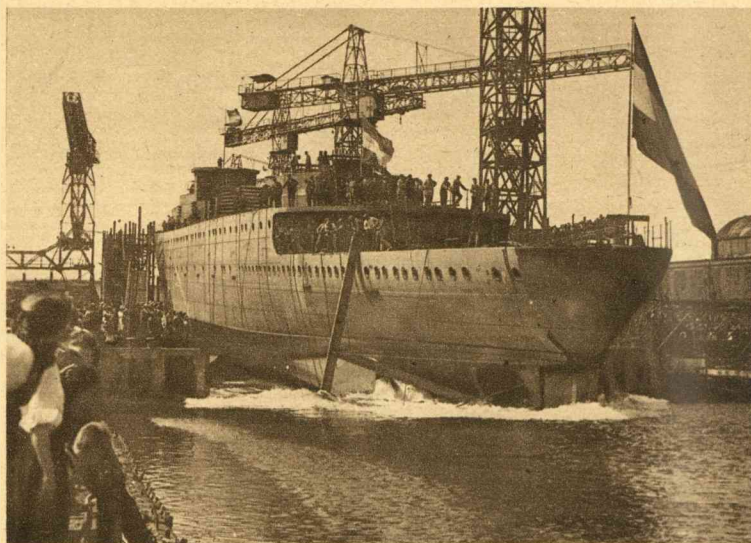
Een generator te water.

In de Rapenburgergracht te Amsterdam is een dekschuit gekanteld, waarop zich een generator van 34000 K.G. bevond. Een duiker wist het gevaarte te naderen, waarna het — weliswaar gebroken — weer boven water werd gehaald.

Rechts :

De kruiser „Java“.

welke verleden week Zaterdag met goed gevolg van de werf „De Schelde“ te Vlissingen werd te water gelaten.

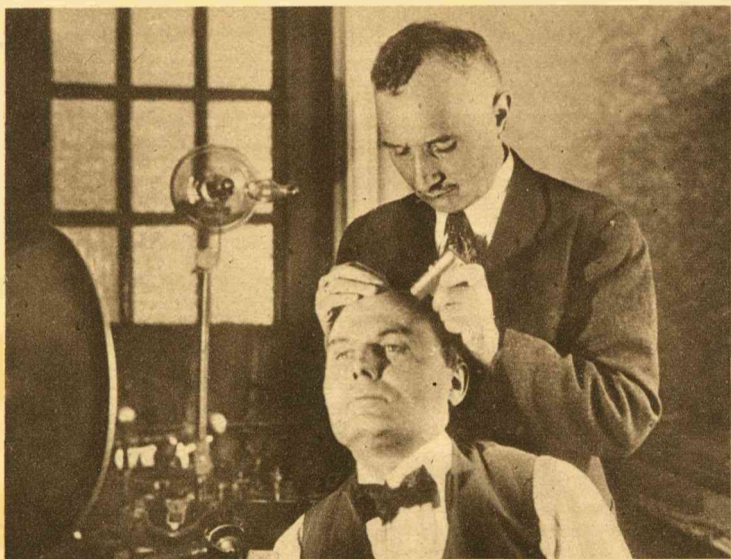
Carnaval in het Kurhaus.

In de afgelopen week is in het Kurhaus te Scheveningen een groot Carnavalsfeest gehouden. Op onze foto ziet men een groep der deelnemers en -nemers vereenigd.

Het Waterkamp voor Meisjes.

dat door de „Vereeniging ter bevordering van de Watersport onder jongeren“ aan de Kagerplassen van 8 tot 17 Aug. gehouden werd. Onze foto vereeuwigde de deelnemers, terwijl zij bezig waren de vaten te wasschen.

Voor kaalhoofdigen.

De eerste praktische poging om op een kalen schedel nieuwe haren te planten is door den beroemden Dr. I. S. Parsegan van New York gedaan tijdens de jaarlijksche bijeenkomst der „Amerikaansche kaalhoofdigenclub“ te Tarrington. Dr. Parsegan plant een half dozijn gezonde haren, die hij van het hoofd van jonge meisjes neemt, op de kale schedels. Het resultaat moet verrassend zijn.

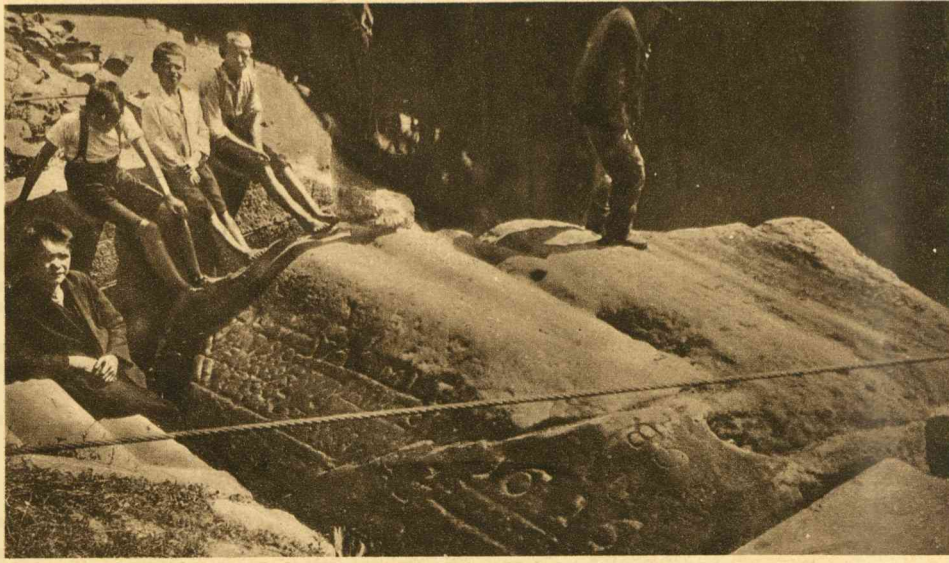
De groote Zelfregatta bij Cowes.

waaraan de Koning van Engeland (x) met zijn jacht „Brittannia“ deelnam. Onze foto's geven, links: moment uit den wedstrijd. Gezicht vanaf het leidende koninklijke jacht Brittannia op de erachter varende mededingers. Rechts: De koning (x) helpt gedurende den wedstrijd de zeilen hijschen.

De begrafenis van Caruso.

Verleden week had te Napels de teraardebestelling plaats van het stoffelijk overschot van Caruso, den wereldberoemden Italiaanschen zanger. Op onze foto ziet men den lijkwagen vóór de kerk op het Piazza St. Ferdinando.

De hongersteen in de Elbe.

Tengevolge van de droogte is de bekende hongersteen, die zich in de Elbe bij Tetschen (Bohemen) bevindt, droog gekomen. Op den steen staan de onheilspellende woorden: „Indien gij mij ziet, zoo ween!“ De steen is ook in de jaren 1787, 1842, 1868 en 1892 zichtbaar geweest. Thans is van den hongersteen ongeveer 10 c.m. meer te zien dan vroeger.

DE LIEFDE IN HET RESTAURANT

DOOR EMMY VAN VOORNE

DE bloc-note in haar eene hand, 't groote nikkelblad in de andere, kwam ze eindelijk bij het tafeltje waaraan de lange blonde meneer al minstens een kwartier geduldig had zitten wachten tot zijn bestelling zou worden aangenomen.

„Wat blijft u, meneer?”

Hij noemde het op: tomatensoep, aardappelen met bruine boter, bloemkool en twee spiegeleieren. Vruchtenflensjes toe. Ze noteerde een paar dingen, verwarde zich dan blijkbaar, en hij, langzamer nog dan den eersten keer, noemde het nog eens op. Zij lachte dankbaar en zei: „'t is zoo vreeslijk druk.”

Hij keek haar heel zacht aan, terwijl hij dacht hoe bitter jong ze moest zijn, nauwelijks achttien. „U is hier nog niet lang, hè?”

Ze kleurde heel erg. „Nee, vandaag voor 't eerst...” De buffet-bel rinkelde tweemaal schril en het meisje vloog weg van het tafeltje. Tien minuten later bracht ze hem groentensoep, aardappelen met gesmolten boter, snijboontjes... Hij hield een groote blanke hand voor zijn lachenden mond en zei niets. Zijn dessert bestond niet uit vruchtenflensjes maar uit een omelet met suiker. Hij accepteerde het zonder een woord en, omdat ze in haar verschrikkelijken ijver heelemaal niet keek, kon hij vrij-uit glimlachen. Pas toen hij met haar afrekende liet hij haar de vergissingen merken. Ze werd bleek en maakte een onbeheerschte beweging naar zijn bord, als wilde ze alles nog goed maken. „En u hield er misschien heelemaal niet van,” stotterde ze. „Betaalt u het als 't u blijft niet!” vroeg ze, dan haar lip'bebijtend van angst dat hij dit weleens aannemen kon.

„Alles was véél lekkerder dan ik had uitgekozen,” bekende hij ernstig. „Heusch, ik nam zoo maar op goed geluk wat... uw keus was duizendmaal beter. Ik heb gesmuld... Zoo... nee, 't is precies gepast... Ik hoop dat u heel gauw, hoor! Hou de moed er maar in!”

Zij zette de gebruikte bordjes en schaaltes in elkaar en plotseling spatte een prachtige ronde warme traan op zijn sigarettenkoker en bleef daar liggen als een trillend kleinood. „Is het zoo moeilijk, klein ding?” vroeg hij. Ze zuchtte met haar borst en haar keel en boog zich over den bordens Stapel. „Beetje vreemd,” antwoordde ze heesch. „Dag meneer...”

Hij was met verlof uit Indië gekomen en had zich voorgenomen een jaar lang te fuiven, verschrikkelijk te fuiven. Maar allereerst zou hij overal heerlijke Hollandsche dingen gaan eten, geen nassi meer, geen trassi, geen kroepoek, geen dengdeng, maar biefstuk met gebakken aardappelen, kropsla met ei, bloemkool met saucijsjes, eend met appelmoes...

u 't beste voor me vindt.” Ze glimlachte juist zoo lang als ze zich in de drukte veroorloven kon en zei niets. „Zonder gekheid,” zei hij, „zoekt u wat voor me uit, dat zou ik zoo leuk vinden, ja? 't Was toen zoo'n verrassing.”

EEN EGYPTISCHE VELDSLAC IN DUITSCHLAND.

Met behulp van ongeveer 5000 oud-egyptische krijgslieden werd verleden week door de „Europäischen Film-Allianz” onder leiding van Ernst Lubitsch een groote veldslag opgenomen voor de film „De dochter van Pharao”. De „slag” had plaats in de Gosener Bergen (Duitschland). Tien stoomschepen en zes vrachtschuiten brachten de menigte spelers naar de plaats waar de opname geschiedde. De kosten aan het opnemen van den slag verbonden bedroegen voor tien minuten meer dan een half miljoen mark. De opname is een der grootste welke ooit in Europa gemaakt is. — Hierboven: Onderweg naar het slagveld worden de spelers tot brons-kleurige Egyptenaren gemaakt.

glaasje legden. Hij begon terug te verlangen naar indie en ging nassi eten in het vegetarische restaurant.

Het meisje rende hem aan den ingang bijna omver. Ze hield haar blad op vijf uitgespreide vingers boven haar hoofd. Tot een passerende collega riep ze: „bestel eens even vijf polonaises, drie tapioca, een gebakken aardappelen en twee gesmolten boter voor me!” Hij keek haar wat verbluft na en zag haar gaan, het blad vol schaaltes boven haar bruine bol, de hals en schouders recht als van een soldaat.

Ze bediende hem zooals alle anderen, correct maar onverschillig. Hij speelde verdrietig met een krentje uit zijn vruchtensoep en vond Holland een misselijk oord. Toen hij afrekende zei hij: „u bent er nu heelemaal in, hè?”

„O ja...” Ze telde geld uit. „Ziet u? met drie-vijf-en-negentig...”

„Ik ga weer naar Indië, gelukkig,” zei hij, erg ongemotiveerd.

Het was alsof ze een dik ijzerdraad inslikte. Dan veegde ze de kruimels van zijn tafeltje en zei rap, maar toch zachter dan hij na dien gedenkwaardigen eersten avond van haar gewend was: „goeie reis dan, meneer...”

„Ik neem uw traan mee,” zei hij.

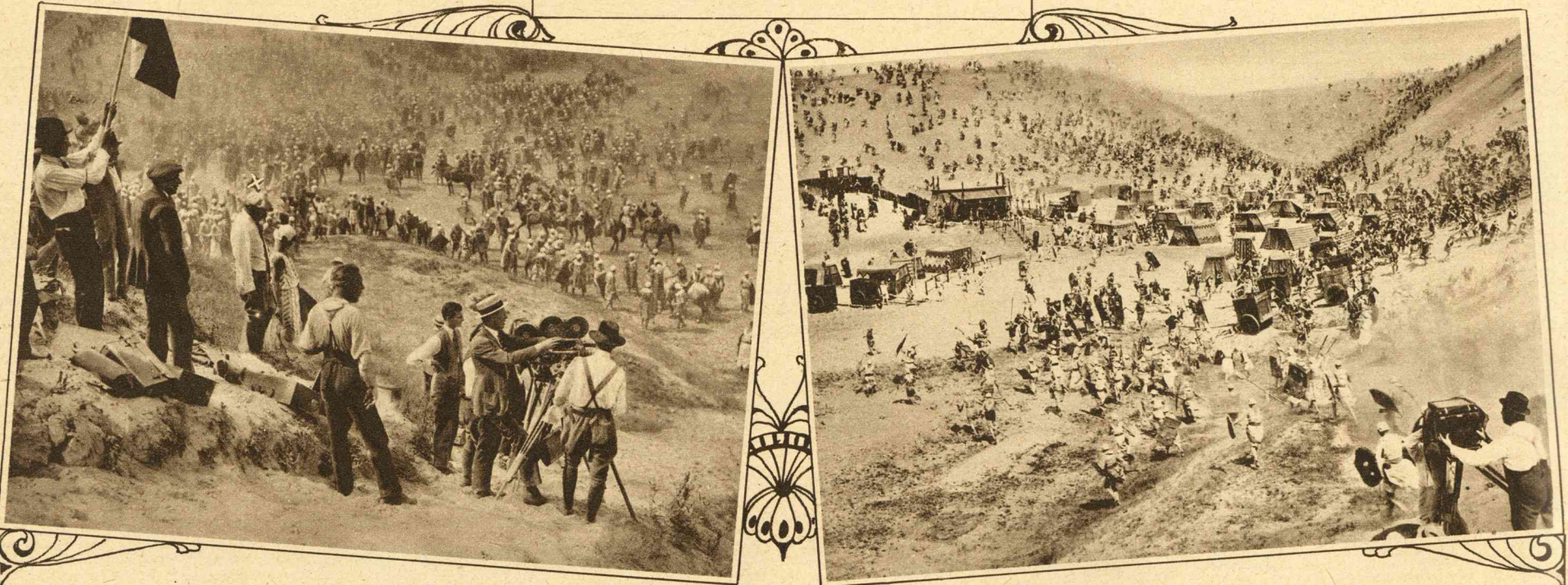
Ze keek hem verschrikt aan, een oogenblik maar. Toen wenkte ze een oude dame. „Ik kom bij u, mevrouw...”

De mooie zomersche dagen raakten voorbij en hij kreeg van de hospita, bij wie hij voor enkele maanden kamers gehuurd had, op een avond roode kool. Hij zei haar onmiddellijk de huur op. Hij wilde den herfst niet zien tot in zijn dekschaal toe. In het vegetarische restaurant liet hij „zijn” juffrouw zelf het menu voor hem opmaken. Ze bracht hem aardappelen met gesmolten boter en — roode kool. Ze kreeg een kleur toen hij haar keus prees en bleef even bij hem staan om gewaar te worden hoe hij den smaak vond. En hij genoot zoo van het gerecht, dat er voor hem geen twijfel meer aan bestond of hij had haar, het meisje, lief.

Ze gaf hem nassi met vruchtensaus toe en toen zij serveerde legde hij snel zijn hand over de hare. „Zou je van Indië houden, denk je?” vroeg hij rad.

„Denkt u erom, het bord is heet,” zei ze, en glipte weg. Een ander meisje kwam bij hem afrekenen en hij dreutelde druilend de stille stadsstraten door, overtuigd dat hij nog dienzelfden avond passage zou nemen als de bureaux maar open waren.

„U is er niet aardiger op geworden,” zei hij den volgenden avond tot haar. „Ze hebben je hier bedorven! Je was een kleine schat, maar nu ben je een kleine kat... Dat rijmt meteen...”

EEN EGYPTISCHE VELDSLAC IN DUITSCHLAND.

Links: De generale staf: operateurs, ordonnansen en vlaggenstation. (x) Ernst Lubitsch, leider van den slag. Rechts: De slag woedt op zijn hevigst. De tenten stellen het legerkamp van Pharao voor, dat door de Aethiopiërs overvallen werd.

Maar hij was een vreemde in zijn eigen stad geworden en de eerste avond van zijn verblijf in Holland had hem toevallig in het vegetarische restaurant gebracht. Al de dagen van de volgende week was hij uitgenodigd bij familie en vrienden. Hij werd er wat sufferig van en was niet in 't minst dankbaar. Hij at wel geen kroepoek meer en geen trassi, maar telkens opnieuw moest hij aan zijn glimlachende gastvrouw vertellen wat ze nu zoo al in Indië aten? En dan vertelde hij van nassi en trassi en kroepoek en dengdeng en allerlei sambals en hij kon niet genieten van de tong met witte wijn-saus of de kalfsoesters met doperwtjes. De elfde avond van zijn verblijf vond hem weer in het vegetarische restaurant. Het meisje stond onmiddellijk naast hem. Haar mond stond ernstig en ze hield aldoor haar potlood bij de bloc-note, klaar om op te schrijven zoodra hij keus gemaakt zou hebben.

„Brengt u me maar wat,” schertste hij, „ik krijg toch wat

Ze zag hem onderzoekend aan. „Zooals u wenscht, meneer...” Haar groote witte boezelaar ruischte langs hem heen en tien minuten later kreeg hij: tomatensoep, aardappelen met bruine boter, bloemkool en twee spiegeleieren. Hij sloeg met zijn vuisten op de tafel van 't lachen en toen ze hem als dessert de vruchtenflensjes bracht, greep hij haar hand en schudde die. En voor 't eerst besefte hij dat ze hazelnootkleurige oogen had en 'n kleinen, hooggewelfden mond. Op straat bedacht hij zich dat het toch eigenlijk niets was voor mannen: zoo'n vegetarisch restaurant. Hij had nu al een kinderachtigen smaak in zijn mond...

En weer at hij een week lang bij kennissen, of ging hij met hen in groote dure restaurants, waar de maëstro van een strijke aan zijn oor fiedelde voor een gulden per mop en deftige obers met filantropische gezichten onbetaalbare rekeningen op een doorschijnend bordje naast zijn likeur-

Het was stil dien avond in de groote zaal en zijn meisje ging op een stoel naast het buffet zitten. Tot zijn innerlijke voldoening zag hij telkens haar oogen naar hem dwalen, maar hij moest toevallig noodzakelijk naar iets anders zien. En zoo zag hij niet dat ze met moeite haar tranen in haar hazelnootkleurige oogen hield.

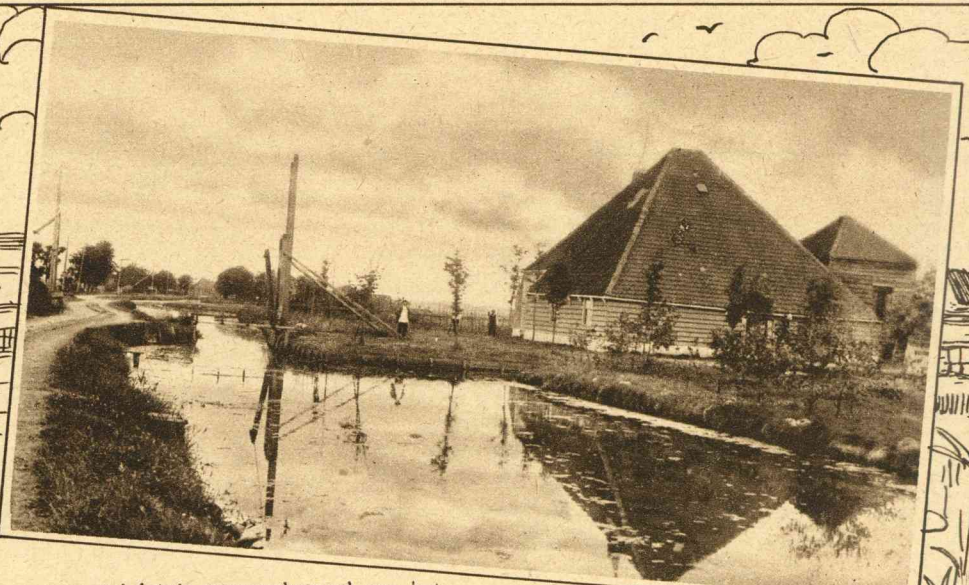
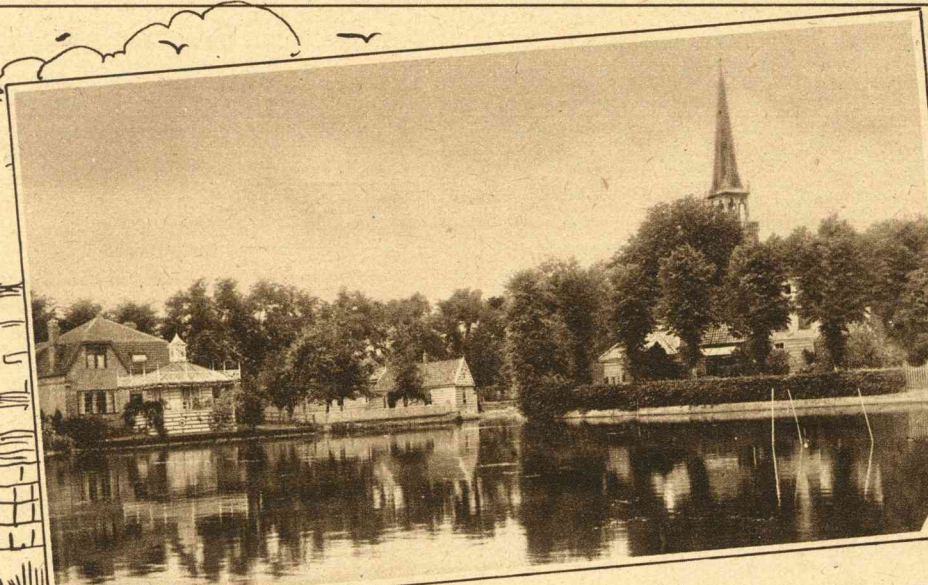
Zwijgend rekende ze met hem af. „Je bent een nare, harde meid!” zei hij, zoo nijdig alsof hij over trassi en kroepoek sprak.

„Oho!” snikte ze op, en nu viel de traan niet op zijn sigarettenkoker, maar op zijn vingertop. „Schat, schat!” zei hij. „Gauw, kom mee, ik wacht buiten...”

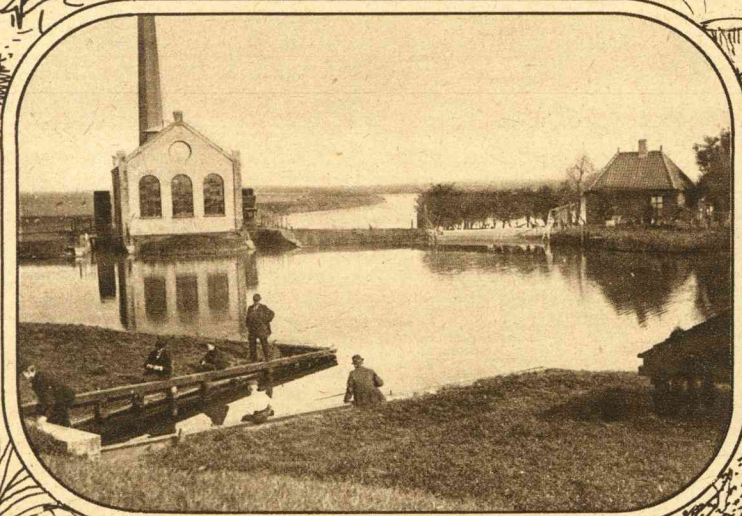
„Ik hou zoo dól van Indië,” snikte ze, vijf vingers in zijn hand duwend.

„En nassi en trassi en dengdeng en kroepoek zijn zàlig, ja?” roemde hij. „Klein ding, kleine parel...” —

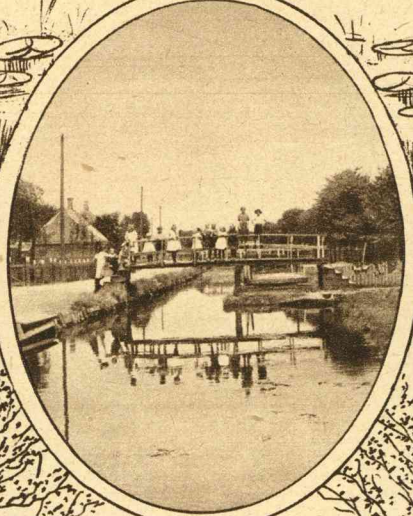
Ons eigen, mooie land: Waterland

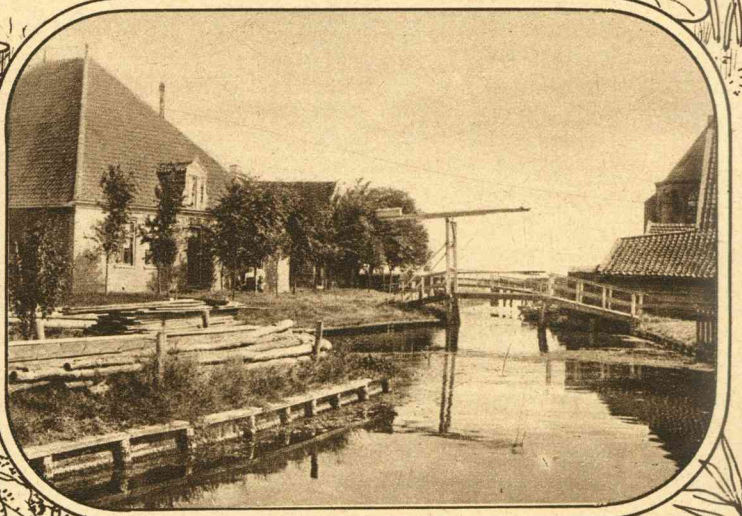
Op deze pagina vinden onze lezeressen en lezers een aantal foto's gereproduceerd van het karakteristieke Waterland, de streek in Noord-Holland waar het water overwegend is aan het land. Deze streek omvat een aantal aardige, levendige dorpjes, waarvan de meeste aan het natuurschoon-minnend publiek — jammer genoeg — slechts bij name bekend zijn. Hierboven, links: Het mooie Broek in Waterland. Rechts: Een echt Waterlandsche boerderij.

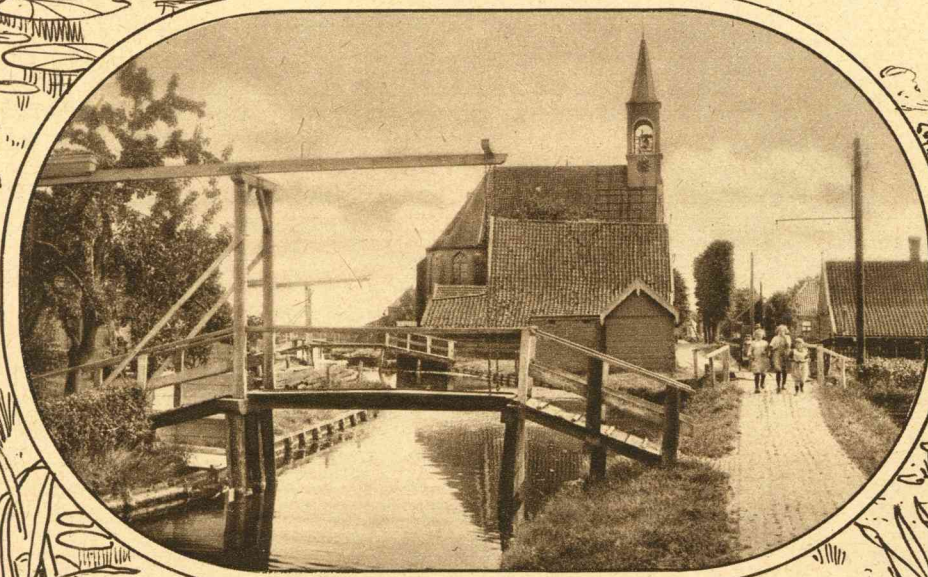
Een echt stukje Waterland.

Een aardig bruggetje in het dorpje Landsmeer.

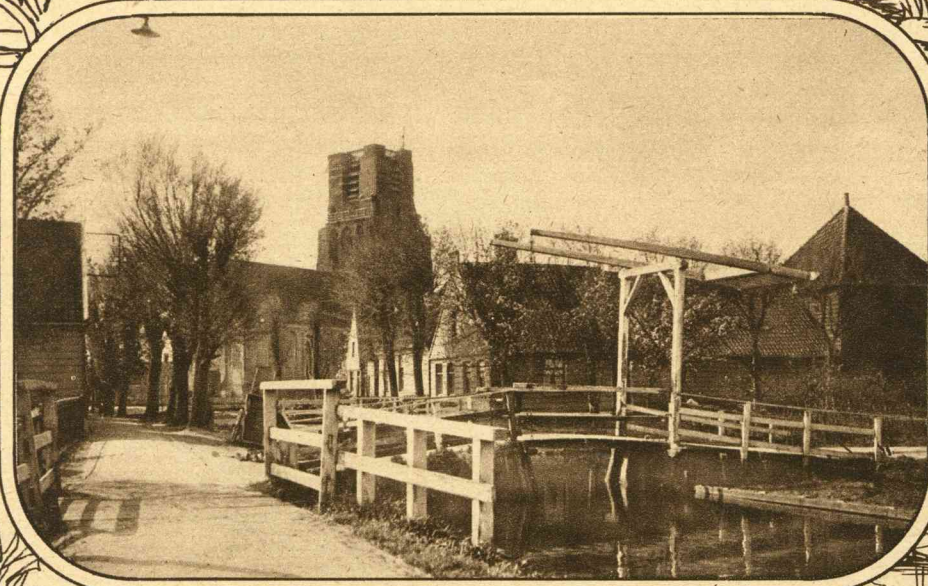
Een mooi kijkje in Watergang.

Het onbekende en toch zoo karakteristieke gehuchtje Watergang.

Weggetje in Purmerland.

Het schilderachtige Ransdorp met zijn ouden toren.

Typeerend kiekje uit Zunderdorp.

DE GOUDEN TEMPEL

EEN FANTASTISCHE VERTELLING
UIT PERU.

Uit het Deensch van NIELS MEYN.

(12)

Hij keek weer naar Fuentes, terwijl er een hevige strijd in zijn binnenste woedde. De lust naar wraak op den man, die hem zoo schandelijk bedrogen had, streed tegen zijn betere gevoelens. Fuentes kon de deur niet loslaten en Millworth zelf had maar de hand uit te strekken en dan zouden zijn vrienden hem optrekken en zou hij gered zijn. Maar wat zou er dan hier in de kamer gebeuren.

„Wacht even,” riep hij den anderen toe, terwijl hij van het venster weg sprong en naar Fuentes toe ging.

De Spanjaard vestigde zijn donkere oogen op het gelaat van den Engelschman alsof hij diens gedachten raadde.

„Lord Millworth,” riep hij uit, „ik geloof dat ik weet wat u denkt. Maar bekommer u niet om mij. Red u zelf. Ik zal onderwijl de deur vast houden, ik heb veel tegenover u goed te maken.”

„Daar praten we nu niet over. Denk niet dat ik iets vergeten of vergeven heb. Maar het is nu de tijd niet om daar aan te denken. Wij staan hier als twee mannen tegenover een gemeenschappelijken vijand. Slagen we er in om ons te redden en in veiligheid te komen later, dan zult u me rekenschap afleggen voor alles wat u gedaan heeft.”

„Nee, Sir Richard! Nee, en nog eens nee. U moet zien te ontsnappen, terwijl het nog tijd is. Ik blijf. Beloof me alleen maar om te trachten me te hulp te komen. Hoewel,” voegde hij er bij, „voor mij komt het er niet op aan. Ik heb gespeeld en verloren. En nu moet ik betalen.”

„Maar man, bedenk dan toch, wat . . .”

„U hoeft niets te zeggen. Ik doe zooals ik zeide. Haast u nu. Haast u. Denk aan uw zuster. Begrijpt u mij dan heelemaal niet? Ik bemin haar, ik bemin haar waanzinnig en heb gezien hoe een ander haar vlak voor mijn oogen meenam. Ik ben een slecht mensch, dat weet ik. Maar ik houd van haar, houd echt van haar. Nee, laat mij nu uitpraten, — ik wil haar liever met een ander gelukkig zien dan . . .”

„Maar luister dan toch, we verspillen onzen tijd.”

„Ja, u verspilt uw tijd. Leen me uw revolver en zie dan weg te komen. Ik volg, zoodra u in veiligheid is.” En voor Millworth iets doen kon, had Fuentes hem zijn wapen ontnomen en het op hem gericht. „Ga heen, zeg ik,” gilte hij bijna, „ga heen, of ik schiet u neer, zoowaar ik leef.” Millworth waggelde een paar stappen achteruit; er scheen vuur in de oogen van den Spanjaard te schitteren. „Ga heen,” schreeuwde hij opnieuw met de revolver gereed.

Toen stooft Millworth naar het venster en greep de onderste jas.

De anderen trokken hem op en een oogenblik later was hij gered. „Snel!” riep hij, „er is er nog een beneden, Fuentes!”

Mac Cripps liet de jassen weer zakken.

„Indien voor niets anders, dan zouden we hem alleen maar hier heen moeten halen om hem zijn verdiende loon te geven,” riep Spange. Allen keken vol spanning naar beneden. Nu klonk er een helse kreet.

Dadelijk daarop verscheen Fuentes aan het venster. Zijn bleek gelaat was naar omhoog gewend, terwijl zijn handen de door Ravensbjerg aan elkaar gebonden jassen beetgrepen.

De anderen trokken, maar het was of iemand met alle macht den anderen kant uitrok.

Op eens volgde er een ruk, zoodat de mannen bijna achterover vielen en daarna ging het ophalen gemakkelijk.

Kort daarop verscheen het hoofd van Fuentes boven den muur, en grepen zijn handen de steenen vast. Hij trok zich op en was reeds half boven, toen hij een zucht uitstiet en de anderen een spitsen driehoek midden in zijn borst gewaar werden: hij was van achteren door een pijl getroffen. De handen lieten los en hij stak de armen uit, alsof hij de anderen omhelzen wilde; daarop begon hij te rochelen en viel achterover in de diepte.

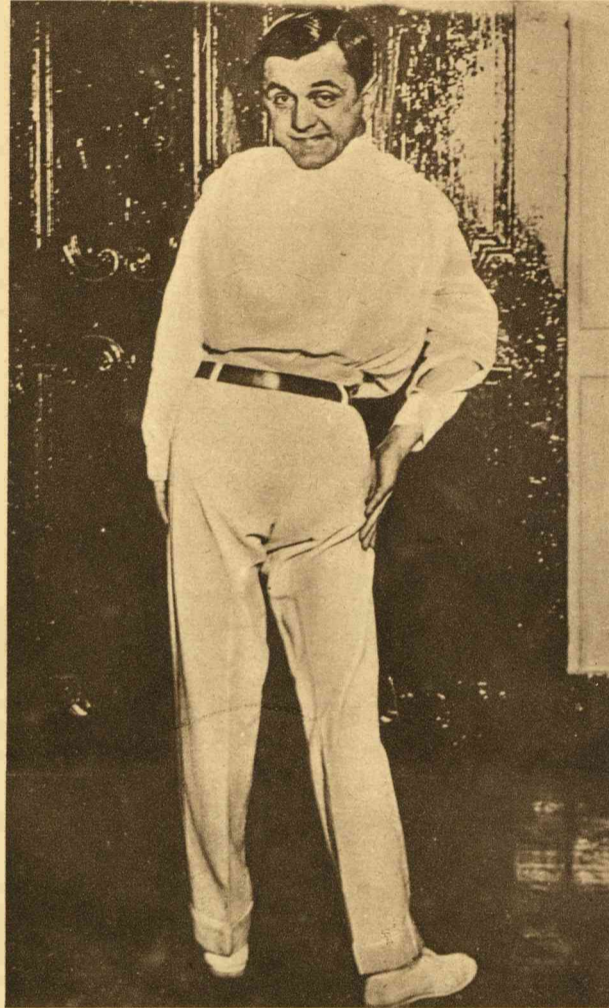
Allen holden naar den rand van den muur, slechts met één gedachte bezielde: wraak. Maar de man, die de fatale pijl had afgeschoten, was zelf reeds door het

lot getroffen. Hij leunde het venster uit om beter te mikken, en onder het naar beneden vallen was het lichaam van den Spanjaard op hem neergekomen, zoodat zij nu beiden verpletterd op het terras van den tempel lagen.

DERTIENDE HOOFDSTUK.

EEN VERRASSING.

Er was een heele dag verlopen en de avond van den volgenden. Onze vrienden waren nog steeds op het platte dak van den tempel waar zij heel zeker voorloopig in veiligheid waren, maar waar het daarentegen absoluut onmogelijk was om aan voedsel te geraken. Zij begonnen reeds honger en vooral dorst te lijden en opperden daarom de onmogelijkste plannen om zich voedsel te verschaffen. De fantastisch gezinde Lord Millner had voorgesteld om heel stil te gaan liggen met de revolver in de hand. Misschien zouden ze dan een paar gieren kunnen lokken. Deze op roof als verzotte vogels ontdekken gewoonlijk hun prooi op zeer grooten afstand. Maar dit plan moest als onmogelijk opgegeven worden. Alle levende dieren schenen de streek verlaten te hebben. Het eenige

EEN MENSCHELIJK PHENOMEEN.

Laurelle, de Amerikaan, die zijn hoofd geheel achterwaarts kan draaien, verdient bovenstaanden titel zeker ten volle. Hij heeft drie jaar lang dagelijks geoefend om zijn hoofd zoover te kunnen draaien. Bij een normaal mensch zouden dergelijke pogingen zeker tot een verstikkingsdood leiden. Op het oogenblik is hij een dankbaar „studie-materiaal” voor talrijke Amerikaansche artsen, die zich allen met eigen oogen van dit wonder willen overtuigen.

leven wat te zien was, waren de vijanden, die zich op het plein voor den tempel gelegd hadden. De inboorlingen hadden begrepen dat het hopeloos was om den zwaren bout op te heffen.

De professor was in een hoek weer in zijn berekeningen verdiept. „Als dat blijft duren,” riep Spange, „word ik gek. Het brandt en steekt in mijn keel en mijn maag rammelt van den honger.”

Mac Cripps wierp een blik over den muur naar den achterkant van den tempel, die met zijn groote terrassen een reuzen trap geleek. „Ik geloof dat we van hier wel naar beneden konden komen,” zeide hij, „als we van het eene platform naar het andere springen.”

„Wat geeft dat?” antwoordde Stensager. „Zelfs al komen we behouden beneden, wat dan nog?”

„Dan moeten we probeeren om er ons door heen te slaan,” riep Ravensbjerg, „ik sterf liever met het wapen in de hand, dan dat ik hier boven dood honger.”

„En wie zegt dat die schurken niet naar boven zullen klauteren om zich van ons meester te maken, als we ons niet meer verdedigen kunnen?” vroeg Millworth. „Laat ons liever in den strijd vallen dan op dien steen daar geslacht te worden!”

„Ik geloof dat we niet onopgemerkt beneden komen,” zeide Stensager. „Zoodra we op het volgende platform staan, zullen ze ons ontdekken en ons beschieten en we weten uit treurige ondervinding, dat zij kunnen raken ook met hun pijlen.”

Onder het spreken had de professor langzaam het hoofd van zijn boek opgeheven om aandachtig toe

te luisteren. — „De maan gaat twee uur en dertien minuten voor zonsopgang onder,” zeide hij kalm, „er is dus een oogenblik, waarop het geheel duister is. Ze zullen het daar beneden niet ontdekken als we beproeven te ontvluchten.”

Grace liet Ravensbjerg's hand los.

„Misschien lukt het toch wel,” zeide zij opgewonden, „kijk, achter ons is er niemand, ze staan allemaal voor den tempel. Ik geloof dat ze volstrekt niet aan de mogelijkheid dat we naar beneden zouden komen denken.”

Spange mat den afstand met zijn oogen.

„Het is een gewaagde sprong,” zeide hij, „maar komaan! We moeten beproeven. Er zit niets anders op.”

„Maar als ze nu bij de poort de wacht houden, wat dan?” vroeg Stensager. „We kunnen de muren van de stad niet over.”

„We moeten hun aandacht zien af te leiden,” met deze woorden mengde Mac Cripps zich in het gesprek, „een van ons moet door het luik naar het binnenste van den tempel sluipen.”

„Waarom?” vroeg Millworth.

„Dat zal ik u verklaren. Nu wachten wij kalm tot tegen den tijd dat het geheel donker zal zijn. Dan rollen we den steen weg en openen het luik. Daar daal ik door naar beneden om den tempel in brand te steken. Die is inwendig immers geheel van hout, door en door droog hout. Het duurt slechts één oogenblik en alles vat vuur. Zoodra ik terug kom tracteeren we de inboorlingen op een flink salvo. Ze zullen er door in de war raken en denken dat we in gevaar zijn. Als we dan bovendien onze jassen tot een bundel samen pakken en met een paar steenen voorzien, en dat naar beneden laten vallen, zullen ze bepaald denken dat een van ons naar beneden gesprongen is en zich allen naar het bundeltje kleeren haasten. En voor ze van hun verbazing bekomen zijn, hebben ze al iets anders om over te denken. Dan begint hun tempel te branden. En ondertusschen komen we beneden aan den anderen kant en gaan we langs een omweg naar de poort van de stad.”

„Het is een gewaagd plan,” vond Ravensbjerg, „maar probeeren doen we 't toch. Er zit niets anders op.”

Onder het spreken was de zon achter de bergen gedaald en vertoonden de daken van de stad even een rooden glans. De hemel werd nu steeds donkerder, en de sterren begonnen te fonkelen. De maan stond reeds hoog, en in de verte verzamelde zich in het Noorden een groote wolkenmassa. Er stak een zwak windzuchtje op.

„Ik geloof, dat het lot ons gunstig zal zijn,” riep de professor uit, „als de wind aanhoudt is de hemel in den loop van een paar uur bedekt en wordt het pikdonker.”

Spange en Mac Cripps begonnen een bundeltje van de jassen te maken, dat naar beneden geworpen zou worden. Daarop ging men een paar uur rusten, daar het er vooral op aankwam om sterk te zijn als het waagstuk werd uitgevoerd. Mac Cripps die het grootste uithoudingsvermogen had, hield de wacht. Vier uur later wekte hij de anderen. Nu was het geheel donker, men kon geen hand voor oogen zien.

Voorzichtig, — om geen leven te maken, — werd de steen weggeschoven en het luik geopend.

Met zijn revolver in de hand daalde Mac Cripps de trap af. Plotseling zag hij een roodachtigen schijn voor zich en een gedaante met opgeheven arm. Hij schoot er op goed geluk op los. De gedaante viel om en een spies schitterde in het licht. De Schot had nauwelijks tijd om naar boven te hollen en het luik weer te verzekeren. De nauwe gang krioelde van vijanden; luide kreten drongen tot hen door, en het zware hout sprong en danste door de stooten die er tegen aankwamen.

De vijf mannen hielden den steen vast, terwijl de professor en het jonge meisje het hout tegenhielden. Toen ontstond er leven beneden. Aan alle kanten van den tempel werden vuren ontstoken het groote gebouw was geheel omsingeld. Pijlen suidden van alle richtingen op onze vrienden neer.

Een oogenblik schenen de mannen als verlamd. Nu scheen er geen hoop meer te zijn.

Spange greep zijn geweer en begon, geheel buiten zich zelf, op de inboorlingen los te schieten, die verlicht door den glans van de vuren onder het uiten van woeste kreten heen en weer sprongen en een regen van pijlen omhoog zonden.

De anderen volgden Spange's voorbeeld. Het was of zij hun teleurstelling en woede lucht gaven. Zij schoten er op los tot de loopen warm werden en hun onder de vingers brandden. Maar zij bereikten niet anders, dan dat de inboorlingen ten slotte in de huizen dekking zochten.

(Wordt vervolgd).

VOOR IEDEREEN

Grappjes.

„Ik geloof dat die ouwe Korner meer geld heeft dan hij weet te gebruiken.”

„Ja — maar zijn vrouw en dochters zijn altijd gaarne bereid hem de noodige inlichtingen te verschaffen.”

Echtgenoot: „Goddank — eindelijk heb ik nu een week vakantie gekregen.”

Vrouw: „Fijn! Nu kun je mooi den tuin wieden, den kelder uithooven en de keuken witten.”

Zij: „Je moet uitscheiden met rooken. Je weet dat ik gezegd heb, dat ik er niet van houd.”

Hij: „O, dat is geen geldige reden. Je hebt ook gezegd, dat je niet van zonen hield.”

De verstrooide vader kwam naar beneden om te ontbijten. Hij was zeldzaam goed gehumeurd. Waarom wist-ie waarschijnlijk zelf niet meer. Ziende, dat zijn zoon reeds aan tafel zat, begroette hij hem hartelijk. „Hoe gaat het, mijn jongen? En hoe maakt je vader het?”

Stem door de telefoon: „Ik kan niet slapen, dokter. Kunt u niet iets voor mij doen?”

Dokter: „Houd de haak even vast dan zal ik een slaapliedje voor u zingen.”

„BILLY”, HET DUKENDE PAARD.

„Billy”, het wereldberoemde paard, dat, zooals men op onze foto ziet, van een hoogte van ongeveer 9 Meter duikt, is het eigendom van Dr. H. Carver te Colorado. De heer Carver liet bassen en springtoren speciaal voor „Billy” aanleggen.

Meteorstenen en Fulgurieten.

Meteorstenen kan men in verscheidene museums aantreffen. Het zijn steenmassa's die uit de lucht zijn komen vallen. Zij hebben niets uitstaande met donder of bliksem. Het zijn enkel en alleen steenen van een of andere vernielde planeet of komeet, die door het heelal snellend, gevangen zijn in de atmosfeer der aarde.

In enkele museums vindt men ook wel zonderlinge voorwerpen die veel gelijken op fossiele boomtakken. Zij schijnen gemaakt te zijn van 'n glas-achtige substantie en zijn gewoonlijk hol. Vaak zijn zij hard genoeg om er glas mede te bekrassen.

Deze voorwerpen noemt men fulgurieten. „Fulgus” is het Latijnsche woord voor weerlicht, bliksem, en dus mag men het woord fulguriet wel vertalen door bliksembuis.

Indien een bliksemstraal in den grond inslaat, is de ontstane hitte zoo intens, dat ze het zand vloeibaar maakt, het direct verandert in een soort glas. De grootte van de fulguriet hangt af van de kracht van den bliksem en de hoedanigheid van den grond. De grootste die men kent is in de Sahara gevonden. Sommige zijn 9,15 meter lang en ruim 11 cm. in doorsnee. Maar gewoonlijk zijn zij niet langer dan 3 meter en ongeveer 2½ cm. dik, terwijl vele niet dikker dan een potlood zijn.

Gulden Woorden.

Als gij voor de vierschaar der rechters moet verschijnen, stel u dan eerst voor die der gerechtigheid.

Epictetus.

Zoomin als iets méér waar kan zijn dan de waarheid, evenmin is er eenigerlei gerechtigheid die nog boven de gerechtigheid gaat.

Epictetus.

Gelijk de zon geen gebeden en smeedingen afwacht om op te gaan, maar opeens haar glans verspreidt en door allen met vreugde wordt begroet, wacht zoo ook gij niet op aandrang van toejuichingen om wél te doen; maar strooi uit eigen beweging uw weldaden uit, en gij zult evenals het zonlicht geliefd worden.

Epictetus.

's Menschen leven is, wat de duur betreft, een stip; zijn bestaan vluchtig, zijn gewaarwordingen duister, zijn lichaams-gestel licht vergankelijk, zijn ziel aan een drijfvol gelijk; zijn lot onzeker, zijn nareem de Vergetelheid.

Marcus Aurelius.

uffrouw (eigenares van het pension, tot gast): „Heeft u zich al gewassen, mijnheer?”

Gast: „Ja. Hoe zoo?”

Juffrouw: „Omdat ik een pudding voor het diner ga maken en uw waschkom graag als vorm daarvoor gebruiken wil.”

OPLOSSING PRIJSVRAAG: EEN DELICAAT GEVAL

Wat een belangstelling voor „het delicate geval” waarin zich een onzer lezers bevond. De antwoorden — speciaal die der dames — zijn letterlijk binnengestroomd.

Onzer lezer, ten wiens pleziere wij de prijsvraag opnamen, hadden wij op ons redactie-bureau uitgenoodigd, om de reusachtige stapels brieven en briefkaarten te komen bezichtigen. De ondeugende echtgenoot kon op het gezicht van al die pogingen om hem uit een benarde situatie te redden, zijn gevoelens niet meer beheerschen. „Bedank u alle lezeressen en lezers van „Panorama” toch vooral voor de moeite die zij zich om mijnentwille getroost hebben!” riep hij herhaaldelijk uit.

„Hoe heerlijk is het toch abonné van „Panorama” te zijn! Wat een geluk, dat ik U om raad gevraagd heb!”

Toen viel hij gretig op de binnengekomen antwoorden aan als op een koninklijk geserveerd, kostbaar diner. . . .

Vol belangstelling begon hij de adviezen te savoueren, maar de lust verging hem spoedig. . . . „Die krijg ik nooit doorgelezen!” hoorden wij hem telkens mompelen. . . . „Dat duurt weken!”

Inderdaad, ongelijk had onze lezer niet. Wij hebben hem geholpen, hebben de raadgevingen voor hem geschift en hem uit de door ons uitgezochten toen een keus laten maken. Toen ging het natuurlijk gemakkelijker. Spoedig had hij, toen hij eenige weken later weer op ons bureau was, een een gevonden, die hij voor zijn vrouw het meest bruikbaar vond. Hij schreef de raadgeving netjes over, borg het blaadje papier in zijn portefeuille en verdween gnuivend.

„Veel succès!” riepen wij hem nog na.

„Ik ben er zeker van!” riep hij lachend op de trap.

Hij had goed gezien! Een dezer dagen kregen wij een briefje van hem waarin hij ons mededeelde, dat het trouwen van zijn vriend in verband met den woningnood was uitgesteld en daarmee ook het huwelijk. Het had nu plaats gehad

— hij wás gegaan — wás laat thuisgekomen — zijn vrouw had gemopperd en hij had geantwoord wat hij had opgeschreven dien morgen op ons bureau. En hij had succes gehad. Zijn vrouw was verteederd geworden en had dagenlang het plezierigste humeur gehad.

Wat hij gezegd had, lezeres, lezer?

Hieronder leest u het:

Wilde tijdig weggaan. Gezelschap verwedde 25 gulden, ik niet 2 uur langer durfde blijven. Weddenschap gewonnen! Hier! Koop nieuwen hoed!”

Deze raad — die practisch gebleken is een goede te zijn — is van onzer lezer (of lezeres?) *J. Lems, Adriën Mildersstraat 13b, Rotterdam.*

Deze krijgt natuurlijk een prijs van vijf gulden, terwijl we hem als *extraprijs* nog een kostbare fotogravure zenden.

De andere prijzen van vijf gulden elk, hebben wij in overleg met onzer lezer, die een uitnemend jury-lid bleek te zijn, toegekend aan: *H. Straatman, Zandhofschestraat 52, Utrecht*, die den raad gaf, op het portaal een koe-koek-klok te hangen. Kwam onze lezer om vier uur thuis, dan moest hij als de klok was uitgekoek-koekt, er zelf acht maal bij koekoeken en was hij, naar zijn vrouw zelf hoorde, om twaalf uur thuis!

aan *Mej. Boom-Blik, Breskens*, die 't volgende een excuus vindt, dat iedere vrouw zeker zal accepteren:

„Na één uur zouden we stemmen wie het liefste vrouwtje had. Ik bleef voor jou; jij hadt de meeste stemmen”

aan *Mevrouw Ooms-Waterbeek, Zaandam*, voor den folgenden raad:

Om vóór één uur thuis te kunnen zijn, hebben wij wat „aangepimpeld”. Toen ik weg wilde gaan, weigerden mijn *benen*.”

De *troostprijzen*, bestaande uit een kostbare fotogravure, vielen ten deel aan:

Mej. van Pinksteren, Nieuwe Binnenweg 192b, Rotterdam, die het volgende advies gaf:

„Jij werd als lieve vrouw hoog geprezen. Om één uur willende weggaan werd op jou getoost en moest ik antwoorden”.

den Heer W. S. Kooymans, Nieuwe Binnenweg 192b, Rotterdam, die aanraade 't volgende te zeggen:

„Verkeerde jas aangetrokken, daardoor geen huis-sleutel. Om jou niet te storen mijn eigen jas opgespoord; gevolg twee uur vertraging”.

Mej. K. Smit, Surinamestraat 23, Den Haag, die aanraade te zeggen:

„Een malle vergissing, hartelief! Heb je gezegd: Twee glaasjes en thuis vóór twaalf, of: twaalf glaasjes en thuis vóór tweeën?!”

Mej. J. Koekebacker, Hooge der A 11, Groningen, die van meening is, dat iedere vrouw haar boosheid zal vergeten en ondanks haar slaap, direct zal vragen: „En vertel me dan eens, wat je allemaal van me gezegd hebt”, indien men haar in een dergelijk geval vertelt:

„Om twaalf uur moest ik, getrouwd zijnde, goede eigenschappen opsommen mijner vrouw; deze waren zooveel, dat ongemerkt drie uur heengingen.”

Ziet hier, lezeres, lezer, het resultaat van onze prijsvraag. Wij danken u nogmaals allen — ook namens den ondeugenden echtgenoot — voor uw belangstelling en medewerking, die wij zoo zeer waardeeren en waarop wij ook een volgende keer weer gaarne en vol verwachting een beroep zullen doen. Wij zullen u weer spoediger nodig hebben dan u denkt!

REDACTIE.

VOOR ONZE HUISMOEDERS

Wenken voor in de Keuken.

Indien kip een bitteren smaak heeft, komt dit omdat bij het opmaken de galblaas is doorgebroken. Men kan dit voorkomen door de lever voorzichtig te verwijderen, en als de kleine, gele blaas breekt, de kip van binnen goed uit te waschen.

Als de bloem van cakes klontig is, is ze vochtig of van slechte kwaliteit. Houdt bloem daarom goed droog en droog het, indien noodig, op een blik in een matig warmen oven en zeef het.

Wanneer water in pan of ketel veel tijd eischt om te koken, bevindt zich in de pan of ketel een dikke laag ketelsteen. Den ketelsteen kan men met zoutzuur (1 d. op 5 d. water) verwijderen.

Gevogelte (eend, gans) die niet hard gebraden maar taai is, is onvoldoende gebraden of niet vochtig gehouden (of beide). Daarom moet een vogel van gemiddelde grootte ongeveer twee uur braden en voortdurend vochtig gehouden worden.

Sago, die voor het binden der soep tot klonters is geworden, is niet op de juiste wijze aan de soep toegevoegd. Voeg de sago steeds bij kleine porties aan de soep toe en blijf steeds roeren.

Het kan gebeuren, dat soep, die gedurende het koken goed van smaak was, bij het opdienen te zout is. Dat komt dan omdat het water bij het koken te veel is verdampt. Voeg daarom steeds eerst maar een weinig zout toe, en onmiddellijk voor het opdienen de rest.

Indien saucijsjes tijdens het koken gebarsten zijn, zijn ze te snel gekookt en niet ingeprikt. Men moet dan ook steeds eenige prikken in het vel geven en langzaam koken.

Nuttige Wenken.

Gestampde borax en aluin, in gelijke deelen en goed vermengd, is een goed middel om insecten te weren. Als het gestrooid wordt bij vloerreten, houdt het kevers weg, en kleeren, die er mee zijn afgeschuierd, krijgen geen motten.

EEN CHINEESCHE SCHOONHEID.

Hierboven reproduceeren wij het portret van Millie Link, die algemeen voor het knapste Chineesche meisje gehouden wordt. Zij woont in de Chineesche Wijk van San Francisco (Amerika).

Gekookte eieren, die nog over zijn van 't ontbijt, kunnen opnieuw gewarmd worden op de volgende wijze: Leg ze in kokend water en geef ze nogmaals denzelfden tijd in dit kokende water, als eerst, toen ze werkelijk gekookt werden. De eieren worden daardoor niet hard.

Recepten.

RABARBER-SORBET.

De rabarber wordt in stukken gesneden en gewasschen, maar niet geschild. Aan de hoeveelheid rabarber wordt evenveel water toegevoegd waarna men de rabarber langzaam gaar kookt. Voeg bij iederen liter sap drie lepels suiker en de fijngeraspte schil van een citroen. Roer langzaam tot de suiker is opgelost. Men zeef de sorbet door en zet het koud voor het geserveerd wordt.

FILETS VAN MAKRELEN MET GARNALEN-SAUS.

De makrelen worden op de gebruikelijke wijze gefileerd, waarna de filets met wat zout, citroen en witten wijn worden gaargemaakt. Gaar zijnde, rangschikt men de filets op een ovaal schotel, bedekt ze met de garnalen-saus en bestrooit de oppervlakte met wat gehakte peterselie.

VARKENSHAAS.

Benodigd:

1½ à 2 K.G. haas;
15 à 20 gram zout;
75 gram boter.

Bereiding: De haas met een mes aan alle kanten afschrappen, zouten en in heete boter bruin en gaar braden (1½ à 1½ uur). De jus nabraderen met zuren room of rooden wijn en water. Men kan de varkenshaas bestellen met been of uitgebeend en daarna opgebonden. Het is een stuk van de lenden, waarin zich het haasje bevindt; het behoort tot de fijnste stukken van het varken.

WILDE EEND IN WITTEN WIJN.

Benodigd:

1 wilde eend;
50 gram lardeerspek;
100 gram boter;
½ Liter witte wijn;
bloem.

Bereiding: De eend lardeeren, in de heete boter vlug bruin braden, den wijn en 2 d.L. water of bouillon toevoegen en de eend in een gesloten pan gaar stoven. De jus ontvetten en binden met een weinig licht bruin geroosterde bloem.

VOOR DE JEUGD

Het hol van den Toovenaar.

Te B. een dorpje in Auvergne, in een dal, omringd door uitgebrande vulkanen, heerschte een vreemde ziekte. Mannen en vrouwen voelden plotseling hun krachten afnemen en zagen zich genooddaakt in bed te blijven. Hun gezicht werd wonderlijk rood.

Uit de naburige stad kwamen er dokters, die echter geen raad met de ziekte wisten! Hun pogingen waren vergeefs en zij vroegen zich af, wat toch wel de oorzaak van die vreemde ziekte wezen kon.

In het dorp woonde een rijke boer die een dochtertje had, Francinette genaamd, het was een aardig blondkopje van twaalf jaren, met dikke rose wangetjes. Iedereen hield van het kind. Op zekeren morgen vertelde men in het dorp, dat Francinette ook door de geheimzinnige ziekte was aangetast. Iedereen had erg medelijden met haar.

Maar Octave, een der knechts van den boer had er het grootste verdriet van.

Octave was een jongen van vijftien jaren. Zijn ouders waren al lang dood en hij verdiende nu zelf zijn kost bij boer Theodoor. Deze was zeer op den jongen gesteld en roemde zijn grooten ijver en zijn goed hart.

Francinette was een en al bewondering voor Octave en hij was haar op zijn beurt in alles behulpzaam. Hij klom voor haar plezier in de hoogste populieren en 's Zondags ging hij bloemen plukken langs steile rotswanden.

„Francinette is ziek,” dacht de arme jongen, „wat kan ik doen om haar beter te maken?”

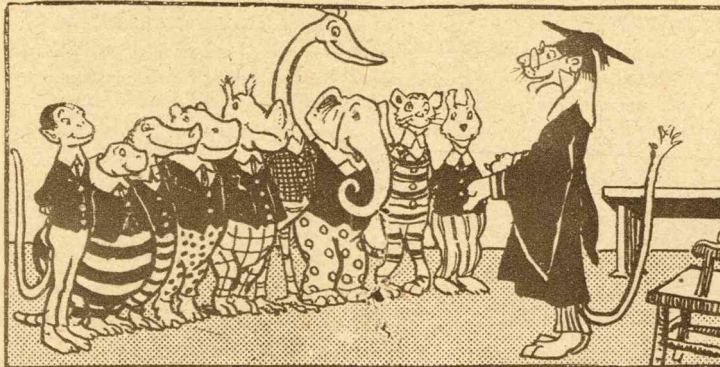
Of hij al op middelen zon en zich allerlei wonderlijke dingen in het hoofd haalde, hij vond niets. Wat kon hij, arme boerenjongen ook doen, waar zoveel dokters vergeefs tegen de ziekte stredden!

Op zekeren Zondag sloeg Octave den weg naar den vulkaan in; hij dacht aan Francinette. Hij liep met flinken pas langs een rotspad en was van plan wilde anjelieren te plukken. Misschien kon de geur er van zijn vriendinnetje wat verkwikken.

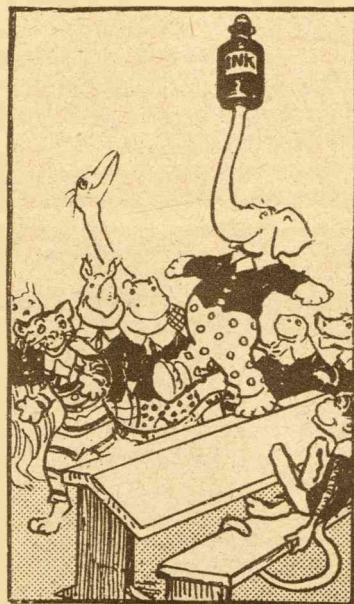
„Waar ga je heen, vriendje?” zei een stem achter hem. Hij keek verbaasd om en stond tegenover een oud vrouwtje, dat grijnslachte.

Zij was heel leelijk en in lompen gekleed. Haar grijze haren hingen in lokken om haar gezicht. Octave kende haar, zij was een bedelaarster, die volgens sommigen gek was, en volgens anderen een tooverheks.

JUMBO MAAKT EEN SLECHT BEGIN.

In de binnenlanden van Afrika is een gymnasium geopend voor de wilde dieren, opdat deze ook wat meer beschaafd zouden worden. De rector of het hoofd van deze school is dokter Leeuw, die in de hoogste klas een toespraak houdt, waarin hij de oudste jongens aanmaant om ordelijk te zijn en een voorbeeld te geven aan de jongere leerlingen.

Nauwelijks heeft Dr. Leeuw echter de hoogste klas verlaten of de jongens beginnen een groot lawaai te maken. „Nou zal ik je eens een kunstje vertoonen,” zegt Jumbo, zet een inktpot op zijn slurf en wandelt er mee over de banken.

Doch plotseling gaat de deur der klas open en komt dokter Leeuw binnen. „Wat zijn jullie nu aan het uitvoeren,” roept hij uit, waarop Jumbo zóó schrikt, dat hij van de bank tuimelt en meester de volle flesch inkt in zijn gezicht krijgt.

Men wist niet, waar zij woonde en niemand was er op gesteld haar te ontmoeten.

„Ik ga wilde anjelieren plukken,” zei de knaap. „Je zou er beter aan doen mij naar huis te brengen,” bromde het oudje, „maar je hebt natuurlijk, zoals de anderen, een hart van steen!”

„Weineen!” hernam Octave, „als ik U van dienst kan zijn, zeg het dan gerust.”

„Komaan, geef mij dan maar een arm, want ik kan niet meer; ik ben van de rotsen afgerold en heb mij overal verwond.”

Octave hielp haar voortstropmelen.

Niemand uit den omtrek zou zoo iets gedurfd hebben. De jongen was wel een beetje bang, maar, dacht hij, men mag nooit hulp weigeren en men moet zijn angst kunnen overwinnen.

Eindelijk stonden zij stil voor een hut uit boomstammen gemaakt.

Het vrouwtje viel op een boomstronk neer en riep uit: „Je bent goud waard en je doet je goeden naam eer aan, hoor!”

Octave kreeg een kleur van plezier en zei: „Men moet toch zijn naasten helpen.”

„Dat is wel zóó, maar weinigen doen het. Ik wil je hiervoor beloonen kereltje,” hernam het oude vrouwtje. „Zeg mij eens je hartewensch. Misschien kan ik dien vervullen!”

Octave's oogen schitterden. Misschien kon zij, een heks, Francinette redden en dadelijk riep hij uit: „O, red Francinette, en ik zal U mijn geheele leven dankbaar zijn!”

Het oudje lachte, schudde het hoofd en zei: „Ik begrijp je. Men gelooft, dat ik bovennatuurlijke macht bezit. Maar dat is niet waar. Toch wil ik je helpen. Luister eens, ben je dapper?” *(Slot volgt).*

Ons Babelhoekje.

** Nog steeds ontvangen we Verkades-plaatjes, om tegen Kwatta-soldaatjes te worden ingeruild. Het nichtje waarvoor we te vroegen is echter allang voorzien, zoodat we verzoeken ons geen plaatjes meer toe te zenden. De plaatjes die nog in ons bezit zijn, zullen we aan de eigenaars terugzenden.

E. Engelhart. — We ontvingen je briefkaart van 3 Aug., waarin je meldt mij gelijktijdig Verkades-plaatjes toe te zenden. Terwijl ik dit schrijf, d. i. 8 Aug., heb ik je plaatjes nog niet ontvangen. Zoals uit bovenstaande blijkt, heb ik ze niet meer nodig, zoodat je ze niet hoeft in te zenden. OOM TOM.

HET GEHEIM VAN HET ZWARTE HUIS DOOR FLORENCE WARDEN

(25)

Ik trachtte vergeefs een verstaanbare beteekenis uit haar woorden op te maken. Wie was die Willem, wiens naam ik haar immers vroeger ook al eens had hooren noemen? Een oogenblik later vervolgde ze: „er zijn wel veiliger manieren om geld te maken, Willem. Maar als je het dan zoo wilt, waarom maak je er dan geen eind aan met dien ouden man? Je hebt wel erger dingen gedaan. Wat is zijn leven waard?”

Deze laatste woorden, hoe onbegrijpelijk ook, joegen me een rilling door de leden. Wat ze ook in haar ijlkooorts fantasieeren mocht, het was wel zeker dat deze ongelukkige vrouw een vreeselijk, misschien misdadig leven achter den rug had.

Telkens weer noemde ze den naam van dien geheimzinnigen Willem en geen enkele maal sprak ze van meneer en mevrouw Reener of van mij, haar doodsvijandin. Ja, toch. — eensklaps riep ze: „O Jan! Willem wil met juffrouw Bieling trouwen, en ik moet dat voor hem in orde maken!”

Ik sprong verschríkt op. Wat moest dat beteekenen? Indertijd had ik gemeend dat ze met „Willem” Jan Wijk bedoelde, maar nu noemde ze beide namen met elkaar in verband, en wat meende ze er toch mee dat die onbekende Willem met mij wilde trouwen? Het was erger om dit aan te hooren dan al de vorige griezigheden die ik hier sedert mijn komst meegemaakt had.

Ze praatte nu weer langen tijd:

„Het is zwaar, Willem. Help eens. Er is water in de kelder, maar we zullen de juweelen en het vaatwerk goed inpakken. Jan — pas op voor juffrouw Bieling; ze krijgt er de lucht van, en Willem is zoo over z'n ooren verliefd op haar dat hij het gevaar niet wil inzien. Pas op — ze zullen je herkennen, Willem, al weten ze je ouden naam niet!

Gelukkig kwam de kookster me aflossen, want ik kon niet meer en viel op mijn kamer in een zwaren slaap. Toen ik ontwaakte, was de dokter er weer, die een verpleegster had meegebracht, en ik telegrafeerde aan meneer Reener, eenigszins uitvoerig, van wien ik in den namiddag het volgend antwoord kreeg: „zeer onder den indruk. Verzorg haar goed. Vriendelijke groeten.”

's Avonds zat ik met Corrie op mijn schoot, die veel beter was en niets van het gebeurde gemerkt had, toen mevrouw Reener binnenkwam en zei: „ik hoor dat Sara ziek is. Gaat 't haar wat beter?” Maar dat was alles wat ze zich oogenschijnlijk van het geval aantrok.

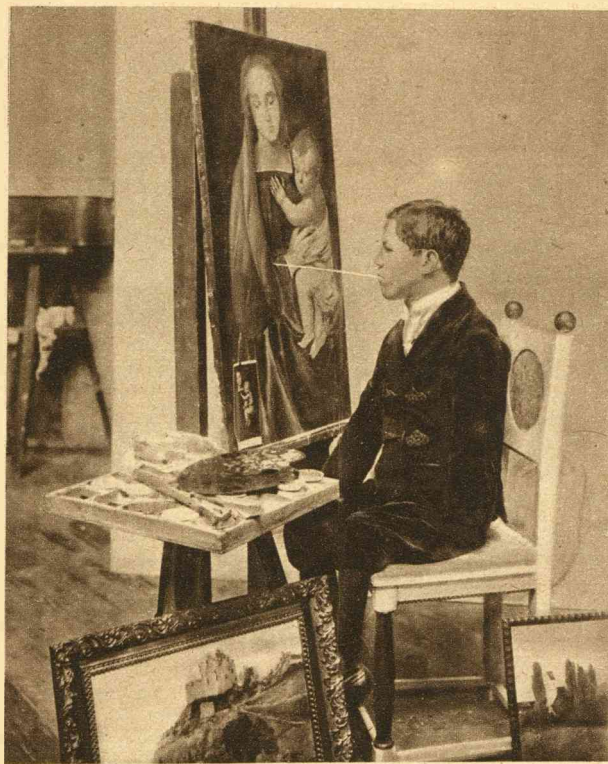
Iets later vond ik Annie met een sleutelbos spelen, die van Sara bleek te zijn en waarop ik beslag legde. Er zat trouwens de sleutel aan van de provisiekast en die van den kelder; beide zouden me te pas komen.

Ik was nooit in de groote, holle kelders onder het huis geweest, en maakte mijn eersten gang daarheen om een flesch wijn te halen voor de verpleegster. Anna vroeg me om meteen allerlei andere dingen mee te brengen die ze voor het eten van den volgenden dag noodig had. Zoo stapte ik dan in mijn nieuwe waardigheid van huishoudster met een brandende kaars de donkere trap af.

Ik was een beetje zenuwachtig toen ik de zware deur openmaakte die naar den geheimzinnigen linkervleugel van het huis leidde. Een doodelijke kou viel op me toen ik daar binnentrad, en ik had het gevoel of de achter mij dichtvallende deur nooit meer open zou gaan. De provisiekamer moest de eerste deur rechts zijn; mijn handen beefden terwijl ik een voor een de sleutels paste totdat ik den goeden had. Een groote, kale kamer was het, met planken en kasten, en oude kisten, manden en doozen. Het was er kil en donker, en ik dacht eraan wat Sara wel zeggen zou als ze wist dat ik in haar heiligdom was doorgedrongen, waar nooit iemand anders kwam dan zijzelf; Maar bij nader beschouwen verdiende de provisiekamer toch niet het stempel van gewichtigheid, dat het door de traditie verkregen had, want het zag er daar uit als in elke andere voorraadkamer, met haar verzameling van jams en muisjes rookvlesch, boterpotten, inmaakvaten en groente in blikjes en flesschen.

Al zoekende naar de dingen die ik noodig had, zag ik den zwarten tasch liggen waarmee Sara den vorigen dag inkoop was gaan doen; misschien zat daarin nog het een en ander dat me te pas kon komen. Maar toen ik de tasch opnam, zag ik daaronder in den vloer een kleinen ring, en ik stak er zonder nadenken mijn vinger in, daar ik dit voorwerp in deze omgeving onwillekeurig iets van meer dan gewoon belang vond.

Ik trok aan den ring en liet hem dadelijk weer los. Hij zat aan een luik vast, en daaronder bevond zich een donkere ruimte. Mijn hart bonsde; het stond voor mij vast dat ik een nieuw geheim had ontdekt. Ik verzamelde mijn moed en tilde het zware luik geheel uit zijn opening; toen werd een ladder zichtbaar. In een half-bewuste vrees dat het luik zou kunnen toekappen wanneer ik den ladder was afgedaald, sleepte ik het naar een hoek van de provisiekamer; daarna hield ik mijn kaars boven de opening, waaruit een mufte, koude moerashucht kwam. Ik zag dat de sporten van den ladder groen en glibberig begroeid waren en dat er water op den bodem van het gat stond. Was het een waterput? Maar opeens schoten me de woorden te binnen die Sara in haar ijelende koorst gezegd had over het water in de kelder, en ik besloot den ladder af te dalen. Ik vond een stok met een haak staan, die blijkbaar gebruikt werd om het luik omhoog te duwen wanneer men in de kelder was en de opening boven zich gesloten had. Met mijn kaars in de eene

EEN ARMLOOZE KUNSTSCHILDER.

Van bevriende zijde zendt men ons de hierboven gereproduceerde foto van een Duitsch schilder, die, daar hij geen armen heeft, het penseel met zijn mond „hanteert”. Zoals men ziet heeft hij zijn verf ook niet in tuben, maar in bakjes, daar hij de eerste natuurlijk niet zou kunnen uitknijpen. Ondanks zijn lichaamsgebrek schildert deze jonge kunstenaar met een buitengewoon talent.

en den stok in de andere hand ging ik naar beneden; de ladder bleek stevig te zijn.

Het was een groote kelder, die onder water stond. Op de onderste sport gekomen, stak ik den stok in het water, dat meer dan een meter hoog bleek te staan. Langs de groen bemoste wanden stonden vergane, leege wijnrekken; van het gewelf droop voortdurend water naar beneden. De kelder wendde zich naar links, onder mevrouw Reener's kamer door. Zou ze weten dat ze eigenlijk boven een put woonde? Ik keerde me op de sport staande om en zag achter den ladder een tafel staan, met zijn pooten in het water, waarop het kleine bruine koffertje stond dat ik in Jan Wijk's handen had gezien en later onder aan de trap. En opeens viel me een etiketje van een hotel in het oog dat tegen een van de zijanten gekleefd zat — waar had ik dat valies met dat etiketje méér gezien? Ik kon het me niet te binnen brengen, en toch — had ik er den onberispelijken bediende van Tom Leersma niet eens mee zien loopen, zonder dat ik daarin toen iets buitengewoons had gevonden?

Ik stak de hand door de laddersporten en haalde het koffertje naar me toe. Steeds balanceerend op mijn beperkte en voor mijn evenwicht niet ongevaarlijke standplaats, nam ik den kleinen blikken blaker met de brandende kaars tuschen de tanden, en zoo, voorover tegen den ladder liggend, kreeg ik twee handen vrij om het koffertje te openen. Maar toen ik er al dadelijk een bracelet in zag liggen die ik mevrouw Van Weeresteyn had zien dragen, zette ik het koffertje weer weg, geheel van streek door mijn ontdek-

king. Tegelijkertijd voelde ik dat de kaarsvlam bijna mijn haren verzengde en van den schrik liet ik den blaker in het water vallen.

Ik greep me aan de ladderstijlen vast, duizelend en blind in de plotselinge duisternis.

XXIV

Ik had een kreet gegeven toen mijn blaker viel en, de oogen sluitend als om de duisternis niet te zien, ging ik, met trillende beenen, op het gevoel den ladder op, naar boven. In de provisiekamer gekomen, zat ik een tijd wezenloos op den vloer; toen zocht ik in het donker naar het luik, dat ik al tastend weer op zijn plaats bracht, waarna ik er den zwarten tasch bovenop legde. Het was een lang en moeilijk passen en zoeken eer ik den sleutel gevonden had, en toen ik eindelijk weer mijn vrijheid teruggevonden en het daglicht weergezien had, overweldigde mij een gevoel van blijdschap en dankbaarheid dat die ellendige tocht achter den rug was. In de hall viel ik moe en ontdaan in een stoel neer, waar ik met gesloten oogen een minuut of vijf bleef zitten tot mijn hart weer rustig klopte. En toen, opziende, zag ik op de tafel voor me een brief liggen, die me eerst niet in het oog gevallen was. En het was nog al een brief van mevrouw Ledeman, wat zeggen wil dat er een brief van Frits in zat!

Hij schreef dat hij gehoopt had, een brief van me te vinden bij zijn aankomst in Nizza, maar dat hij begreep dat ik op de een of andere manier verhinderd was geweest te schrijven. Hij zei me allerlei lieve dingen, die ik hier niet herhalen zal, en elk woord van hem maakte me gelukkig om de groote en diepe genegenheid voor me die eruit sprak. Ook schreef hij, dat er een scène tuschen hem en zijn moeder had plaats gehad, die de goede zijde had dat, nu de ontkenning eerder gekomen was dan wanneer hij haar, volgens zijn oorspronkelijk plan, langzaam had voorbereid. Ze had in zijn vloeiboek gesnuffeld, op reis, en een brief aan mij ontdekt, dien hij in den trein begonnen en toen eerst half afgeschreven had. Dat had natuurlijk een klap gegeven, maar Frits had haar met de kracht die het onverwachte geeft te woord gestaan, en eindelijk gezegd dat ze hem maar moest blijven tegenwerken, en dat hij haar dan in haar eentje in Nizza zou laten zitten. Hij schreef er bij, dat dit erg harteloos klonk, dat hij het ook niet zoo boos meende, en dat hij, ondanks al haar eigenaardigheden en haar hoogmoedigheid, toch veel van zijn moeder hield. „Bovendien,” zei hij, „heb ik je liever met dan zonder haar instemming. Maar op dat oogenblik liep me de gal over.” Het was een heerlijke brief. Hij eindigde met de verrassende mededeeling, dat hij zijn jongste zuster voor zijn belangen gewonnen had, en dat ik mijn brieven voortaan aan haar kon geven.

Ik was alle ellende vergeten en de wereld verdween; er was alleen maar Frits, en ik las zijn brief wel tienmaal, terwijl ik er met mijn handen langs streefde.

Opeens schrok ik heftig; er was een geluid van voetstappen achter me, en omziend ontwaardde ik een man in de hall, die met den rug naar het licht stond.

Met een kreet sprong ik op, terwijl ik den brief in mijn blouse borg.

Het was meneer Reener.

„O, meneer Reener, wat hebt u me laten schrikken, en hoe blij ben ik dat u het bent! Ik zag u voor een inbreker aan.”

„Wel, beste meid,” zei hij, „als ik geweten had dat je zoo schrikken zou, was ik niet op mijn gebruikelijke zachte manier binnengekomen. Dat is nu eenmaal zoo mijn gewoonte. Hoe is het met u? Goed? Dat doet me plezier. En hoe maakt Sara het? Dat is een lamme geschiedenis, hè?”

Ik was zoo blij dat hij ter rug was, dat er nu tenminste iemand in huis was dien ik kon vertrouwen, dat ik lachte en hilde tegelijk toen hij mij op den schouder klopte en zei, dat hij me nooit meer alleen in het Zwarte Huis zou laten. Dat was de reactie op mijn zelfbeheersching van de laatste dagen; ik voelde nu eerst hoe de gebeurtenissen me hadden aangegrepen.

„Een volgende maal neem ik u mee, als ik uit de stad ga,” zei meneer Reener.

Ik beschouwde dat als een grap, lachte erom, en antwoordde: „ik zou dezen keer toch moeilijk weggekund hebben — de kinderen ziek, en nu dat ongeluk met Sara, en mevrouw is zoo weinig in staat om . . .”

„Ja, ja,” zei hij. „Hoe maakt mevrouw het?”

„Als gewoonlijk. Ik heb haar overgehaald een verdieping hooger te gaan en dat heeft ze vandaag gedaan.”

„Vandaag?”

„Ja. Ik heb maar tegen Sara gezegd dat u 't goed zou vinden. Is dat misschien . . .?”

„Neen, dat is best hoor. En wat heb je nog meer uitgespookt?”

(Wordt vervolgd).

H. PANDER & ZONEN

DEN HAAG

**AMSTERDAM
ROTTERDAM**

GORDIJNEN

van grijs linnen stof, afgewerkt met fraai gekleurd soubassement
fl. 13.50 per paar.

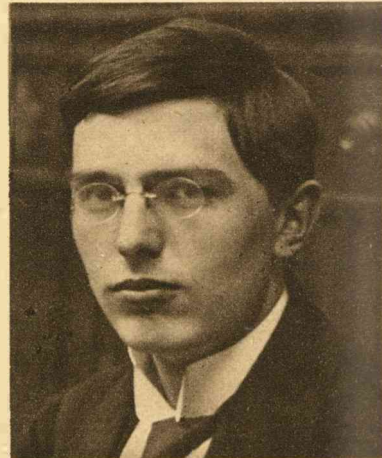
Si Mohamd ald El Krim,

de man die den opstand tegen het Spaansche gezag in Marocco georganiseerd heeft.

De winkelweek te Amersfoort.

Ter gelegenheid van de Winkelweek te Amersfoort werd er o.a. een optocht van versierde wagens gehouden, waarvan door velen werd deelgenomen. Onze foto geeft eenige der deelnemers van den leeftijd tusschen 12—18 jaar.

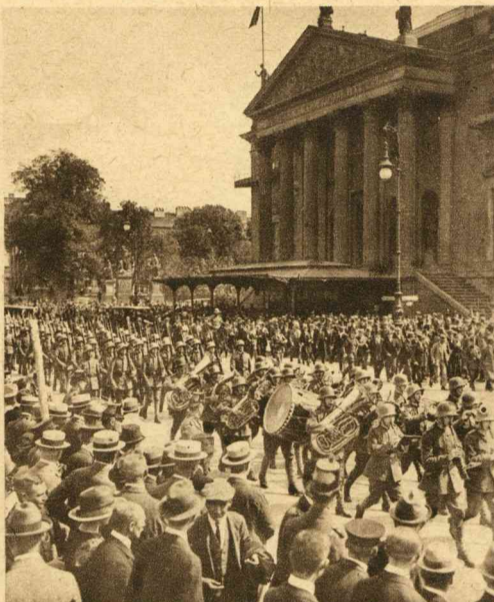

De schaakkampioen van Nederland.

Bij den te Nijmegen gehouden schaakwedstrijd werd de heer Euwe, wiens portret wij hierboven reproduceeren, kampioen van Nederland.

De huldiging van den Wereldkampioen Wielrennen P. Moeskops, te 's-Gravenhage. Op den voorgrond v.l.n.r.: Bontekoe, Peters en G. Leene. Zittend, zelfde volgorde: Mevr. Moeskops, Piet Moeskops en de heer Moeskops Sr. Daarachter de afgevaardigden van de verschillende vereenigingen en bonden.

De nieuwe Duitsche Grondwet.

Défilé der eerewacht voor de Opera te Weimar, waar een plechtige zitting plaats had ter gelegenheid van het feit, dat de nieuwe Duitsche Grondwet een jaar geleden werd afgekondigd.

De groote brand te Herrnhut (Saksen),

waardoor 18 huizen in de asch gelegd werden. Onze foto brengt een deel van het terrein der ramp in beeld.

Links:

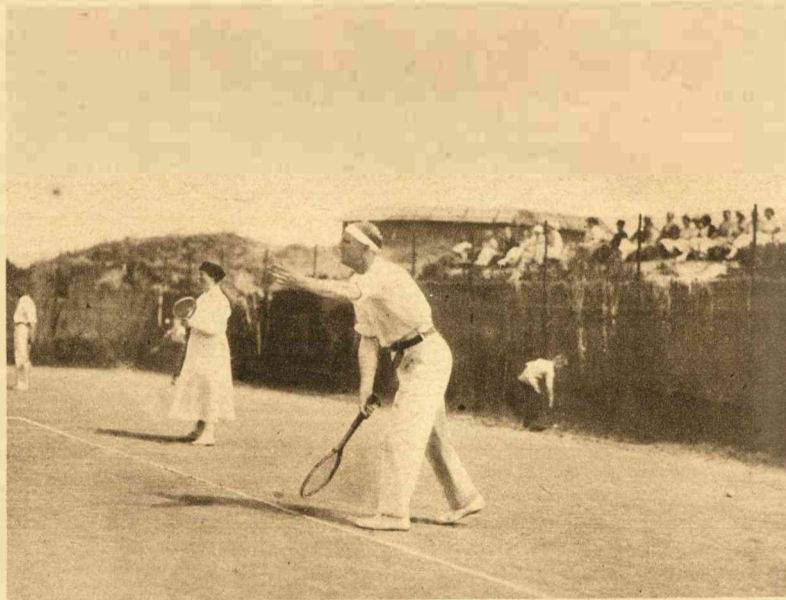
Een 10-jarig jubileum.

Donderdag 11 Augustus herdacht de Ned. R.K. Politiebond „St. Michael“; afd. Rotterdam, zijn 10-jarig bestaan. Bij deze gelegenheid werd een nieuw vandel ingewijd. Onze foto is genomen in het Alg. Verkooplokaal aan den Goudschen Singel te Rotterdam. Het nieuwe vaandel ziet men in het midden.

Rechts:

De Tenniswedstrijden te Bergen aan Zee.

Van 12-14 Augustus werden te Bergen aan Zee de jaarlijksche tenniswedstrijden gehouden. Op onze foto ziet men den heer Mr. H. D. A. van Reenen in actie

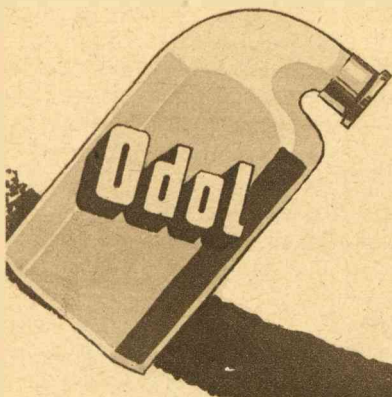
Voor een dagelijksche verzorging van mond en tanden heeft men een antiseptisch mondwater noodig, dat de in den mond werkende gistings- en verrottingsprocessen vernietigt.

Daarbij is het van groot belang, dat die antiseptische werking, niet alleen tijdens het gebruik, doch zich ook nog langen tijd daarna doet gelden.

Proefondervindelijk nu is bewezen, dat Odol nog urenlang na het gebruik nawerkt, en hieraan heeft het Odol-mondwater het dan ook grotendeels te danken, dat het als het beste van de tegenwoordig bestaande mondwaters wordt beschouwd.

Wil men echter speciaal voor de mechanische reiniging zijner tanden nog iets doen, dan gebruike men **Odol-tandpasta**.

Dit maakt de tanden hagelwit en glanzend, terwijl het duurzaam desinfecteerend werkt, zonder eenigen nadeeligen invloed uit te oefenen.

Men vrage beslist Odol en late zich geen A...ol-, B...ol- of C...ol-tandpasta of andere merken aanpraten. Er is maar één Odol-tandpasta „Echt Lingner“.